

KOMMUNISTISK POLITIK

Bolivianske børn leger på Ches statue i landsbyen La Higuera, hvor han blev myrdet 9. oktober 1967

***HASTA LA VICTORIA SIEMPRE!
ALTID FREMAD MOD SEJREN!***

Nr. 20
11. årg.

2007
12. oktober -
25. oktober
Støttepris 15 kr.

TEMA: G13 - MASSEAKTIONENS TAKTIK

Man gasser da ungdommen s. 2 ● Den dybeste medfølelse s. 3 ●
6. oktober brød vi politiets jernring s. 4 ● "Om lidt bliver jeg anholdt" s. 6 ●
G13: Succesrig taktik s. 8 ● "Højere løn" presser sig på s. 10 ● Når plus bliver til minus s. 11 ●
2. oktober – stop nedskæringerne! s. 12 ● 35 års union s. 14 ●
6 år ulovligt i Afghanistan s. 16 ● Iraks modstand danner overkommando s. 18 ●
Menneskehandel s. 21 ● Debat s 22 ● Comeback til Gadens parlament s. 24

Man gasser da ungdommen

KOMMUNISTISK POLITIK

Kampagnen for et nyt ungdoms hus G13, startede folketingsåret med et brag af en manifestation, da tusinder af unge og støtter gik på gaden og gennemførte en velplanlagt og dybt disciplineret happening. Politiet var igen blevet kommanderet på gaden, men kunne trods massiv anvendelse af gas og masseanholdelser uden sidestykke ikke holde de fantasifulde unge tilbage fra den tomme bygning på Grøndalsvænge.

Ordensmagtens uordentlige adfærd er kun den nyeste episode efter års chikanerier. Det geniale var denne gang at demonstrationens foregik på en måde, så politiets adfærd kom fuldt til skue. Efterfølgende havde politiets top mere end travlt ved håndvasken og placerede aben tilbage hvor den rettelig hører hjemme, nemlig hos Borgerrepræsentationen. En ny situation, hvor de unge har fået en veltilkæmpet sejr, og ikke mindst de reaktionæres bitre skrigeri, fortæller noget om sejrens omfang.

Ingen handling for freden og fremtiden er forspildt. De gode aktionsformer er bevægelsernes bevidste og præcise kampmiddel, mod magthavere og bagmænd. Det er international solidaritet udtrykt, det er ordene og kulturen i handling. I kampen om ungdomshuset er det bedste i den danske ungdom i dag.

Anderledes ukonkret var fagbevægelsens store markering af Folketingets åbning den 2. oktober (her tales ikke om ungdommens fordemonstrationer). Der var megen snak og mange ukonkrete paroler – handlingen blev skubbet over til krav ved overenskomstforhandlinger til foråret.

Men mens de mange konkrete kampe mod nedskæringer ikke fik reel taletid, samlede markeringerne landet over titusindvis af mennesker. Der er stadig et opsving i kampviljen hos ungdommen og de offentligt ansatte.

Også blandt parlamentarikerne har man måttet anerkende, at det kan få uheldige følger, hvis man stiller sig alt for arrogant op, når de der får hjulene til at dreje rejser retfærdige krav. Der var ingen hadske udfald fra statsministeriet mod socialistiske ballademagere og røde lejesvende, og ingen Thor Pedersen med von And-attitude.

Blandt de politikere, der følte sig kaldet til at møde borgerne på Slotspladsen, var fru Kjærsgaard. Her fik hun sig virkelig en på opleveren! Ikke siden hun sidst var på Nørre-

bro, havde hun følt sig så alene mod verden. Så ubehageligt var det, at hendes mund løb lige op på talerstolen og stjal hele åbningsdebatten ved at beskyldte hr. Søvnald for at have standset hendes demokratiske rettigheder i at eksercere på slotspladsen, når hun selv ville.

Den dame er jo ikke rigtig velforvaret. Hun er i alle landets medier hver dag og synes så, at hun har ret til at afbryde demonstranter i deres demokratiske virke, med splid og kævl. Og da forehavendet ikke lykkedes, kan hun bagefter kan fylde folketinget med løgne om at hun repræsenterer de titusindvis af mennesker, især sosu'er og strømere. Den pinlige retræte skal udnyttes til det sidste.

Socialdemokraterne og fagbevægelsen kunne ikke blive enige om at rejse paroler om Nej til krigsdeltagelse eller støtte kravet om en EU-folkeafstemning. To spørgsmål der ellers er yderst konkrete og meget relevante i det nye folketingsår. Den fortsatte krigs- og belejringstilstand i Afghanistan kostede for et par uger siden to danske soldater livet. Under heftige ildkampe blev de sandsynligvis ofre for engelske kamptropper. Som hæren bagefter udtalte: Det er uundgåeligt at vi skyder vores egne fra tid til anden, vores værktøj er ikke skovle, hamre og cementblandere, men geværer, vores håndværk er at slå folk ihjel...

27. oktober markeres, at det er seks år siden at krigen mod Afghanistan startede. Mens Danmark stadig kan tælle sine døde på få hænder, har danskerne myrdet et ukendt antal indbyggere under de fortsatte kampe. Med den nye optrapning men tanks og flere soldater, der er overført fra den tabte krig mod Irak, vil antallet af ofre til krigen kun stige.

Både i England og Irland er man kommet frem til at den såkaldte EU-reformtraktat umiskendeligt ligner den demokratisk nedstemte forfatningstraktat. Irland har lovet en folkeafstemning, mens England og den danske statsminister og hans socialdemokratiske slyngveninde ikke synes, at det er nogen god ide.

Det borgerlige demokrati er ikke så demokratisk, at det gør noget. Kun kampen på gaden er vejen til at vinde.

Redaktionen 9. oktober 2007

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk
APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (13 nr.) 280 kr.
År (26 nr.) 480 kr.

Institutioner
½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.
Betales til
Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Deadline næste nr. 19.10.07

Den dybeste medfølelse

Pludselig var det Burma, den store vestlige omsorg gjaldt. Pludselig var alle islamofoberne grebet af en hjerteskerende bekymring for buddhistiske munke. I løbet af ingen tid blev der organiseret solidaritetsdemonstrationer i Vesten – ingen af dem ret store, men de fik masser af presse. I Danmark demopnstrerede DSF – Danske Studerendes Fællesråd – har ikke en eneste gang kaldt folk på gaden i protest mod dansk krigsdeltagelse i Irak eller Afghanistan eller mod den israelske undertrykkelse af palæstinenserne. Deres hjerter bløder til gengæld for buddhister og demokrater i Burma.

Hvad der ligger i denne hjertevarme omsorg har en tidligere vicefinansminister i Reagan-regeringen, der er blevet en af de skarpeste kritikere af Bush-regeringen i det amerikanske establishment beskrevet rammen. I en kommentar med titlen 'Hykleriet behersker Vesten' citerer Paul Craig Roberts den ny britiske premierminister Gordon Browns og den amerikanske præsident Bushs' nærmest identiske medfølelse bemærkninger.

Bush siger: ” Verden ser Burmas befolkning gå på gaden for at kræve frihed, og den amerikanske befolkning står solidarisk med disse modige individer.”

Craig Roberts kommenterer:

” Bush og Brown har ikke den samme sympati for befolkningerne i Irak og Afghanistan. Hverken Bush eller Brown er solidariske med de, der kræver frihed fra amerikanske og britiske troppers besættelse. Faktisk optræder Bush og Brown som de øverstkommanderende for et drabsorgie, der i sammenligning får regeringen i Burma til se ekstremt tilbageholdende ud. ”

Han fortsætter med et yderst relevant spørgsmål, som han selv besvarer:

”Hvad er forskellen mellem Bush og Brown på den ene side og den morderiske burmesiske regering på den anden? Bush og Brown er faktisk værre. De foregiver at være demokrater, der nærer omsorg for, hvad folk

faktisk ønsker. Den burmesiske regering foregiver ikke at være andet end et militært diktatur. Desuden er den burmesiske regering uangribelig i sammenligning, eftersom den ikke har begået nogen åben aggressionshandling - krigsforbrydelser i henhold til de standarder, der blev sat i Nürnberg - ved at invadere andre lande og forsøge at besætte dem.”

Munke eller lama'er har Bush's og Browns interesse af een eneste grund. De kan bruges som redskaber for deres imperialistiske interesser.

Hvad forbinder Burma, Afghanistan og Nordkorea? Disse tre lande grænser op til Kina, en af de få magter, som kan udfordre USA's supermagtstatus. Det er indlysende, at USA forsøger at gentage sin vellykkede manøvre over for Rusland, hvor det har opslugt, opkøbt og 'revolutioneret' en hel stribe randlande. Det er bl.a. sket ved at finansiere en såkaldt demokratisk opposition, som bringer 'masserne' på gaden i 'revolutioner' i alle mulige farver –så amerikanske flybaser og et kommende missilangrebssystem (kaldet 'missilforsvar') nu omringer den detroniserede supermagt.

Den amerikanske drøm er at destabilisere Kina bl.a. gennem dets grænselande, fordi det opfatter Kina som en mægtig konkurrent – ikke en socialistisk konkurrent, men som en potent superkapitalistisk magt. USA har et

kapitalistisk to-parti-system; Kina et ditto et-parti-system (om ikke formelt, da systemet opererer med en række mindre betydningsfulde partier). Begge dele kan fremme en kapitalistisk og imperialistisk udvikling.

Det koreanske folk kender den amerikanske medfølelse: bomber og atter bomber. I alle de år, der er gået siden den amerikanske aggressionskrig sluttede med delingen af den koreanske halvø, men også med et amerikansk nederlag i dets forsøg på at opsluge det hele, er der ført en uophørlig propagandakrig mod Nordkorea og styret i Pyongyang. Det er et af de lande, der har haft den dårligste (kapitalistiske) presse nogensinde. Amerikanske bomber forårsagede ufattelige ødelæggelser i Nordkorea, større end i nogen krig siden. Men Nordkorea har også måttet leve med en permanent trussel ikke bare fra den amerikanske besættelse i syd, men også fra de amerikanske A-våben. Enhver ikke hjernevasket person vil let kunne forstå, at det ikke er nordkoreanske atombomber eller raketter, der truer USA, men at det forholder sig omvendt. De nordkoreanske atomvåben er skabt i selvforsvar.

USA har truet med krig – men Bush har for en gangs skyld valgt 'den diplomatiske vej', tvunget af magtforholdene. Nordkorea har handlet med sine atomvåben – og opgivet dem mod en betydelig økonomisk kompensation (som det har stærkt brug for) og en gigantisk politisk fjer i hatten for Kim Jong-II: Den sydkoreanske statschef officielle besøg og aftalen om at indlede forhandlinger om en fredsaftaling til afløsning af den mere end 50 år gamle våbenhvile. Denne aftale ses som et muligt første skridt til genforening af de to lande, som er og altid har været én nation, der er kunstigt delt.

Aftalerne er oplagt et kompromis mellem mange interessenter – heriblandt USA og Kina.

Ve den, som mærker imperialismens medfølelse!

Den 6. oktober brød vi politiets jernring

Af Lærken, DKU

Det er lørdag d. 6. oktober, også kendt som G13-dag

I går må Københavns koncertsteder have været mere stille end normalt, for mange er blevet hjemme for at være friske til denne lørdag, hvor 69-bevægelsen er mobiliseret og klar til at tage et nyt ungdomshus.

Klokken 13 er jeg ved startstedet for demonstrationen, Nørrebrohallen. Min taske er aktivist-pakket og indeholder uundværlige ting som citron og saltopløsning mod tåregas og våde tørklæder til at lægge hen over gasgranaterne.

Vi står i fire farver, som hver repræsenterer en blok eller ”finger”. Idéen er, at fingrene har hver deres fremgangsmåde for at komme ind i huset og vil forsøge at trænge ind på grunden ad forskellige veje. Strategien er inspireret af G8-protesterne (Rostock), der som G13 arbejdede uden brug af kasteskyts eller anden form for kampformer, der kan føre til personskade.

Stilen er således anlagt til at være ikke-voldelig, men konfrontativ, hvis det behøves. Alt efter om man er blå, gul, rød eller turkis finger, stiller man sig bag en af de fire demonstrationsvogne og får udleveret information om dagen og dykkerbriller til at modstå den eventuelle tåregas. Det forlyder, at vi er omkring fire tusinde, hvilket får mængden til at juble. Vi er forventningsfulde, nyder solen og danser til musikken. Efter en time rykker demonstrationen ned ad Nørrebrogade i samlet flok, og vi hører fra vognene, at demonstrationen nu er vokset til op mod 10.000!

”Politi, I kan gå hjem!”

Vi går forbi massivt politiopbud, men når frem til Fuglebakken station uden problemer. Her sker der en brat ændring i stemningen, da politiet afspærrer os vejen med hollændervogne. Fra højtalerovnen lyder der opfordring til politiet om at flytte sig – sagen er politikernes ansvar, ikke politiets. De flytter sig selvfølgelig ikke, men da demonstrationen er opsat på at komme igennem, findes plader

frem til at presse mod politiblokaden. Således også beskyttet til en vis grad mod betjentenes knippslag trænger grøn blok som den forreste helt op. Der bliver ikke kastet med noget, og højtalerovnen meddeler, at det er en ikke-voldelig demonstration, og at politiet ikke har nogen grund til at stoppe os: ”Politi, I kan gå hjem, gør det! Vi har ikke noget hus at gå hjem til ...” Alligevel har politiet fra starten haft kniplerne klar og prøver nu ihærdigt at ramme ved at slå over pladerne. Jeg står et par meter bag ”frontlinjen” og kan se det meste af, hvad der foregår. Der høres opfordring til at forcere hollændervognene, og straks efter ses de første aktivister oppe på vognene. Vi står tæt, og overalt lyder der både glade udråb pga. aktivisterne på vognene og vrede udbrud over politiets brutalitet. Det er en blandet følelse at stå midt i konfrontationen. Jeg har hele tiden forventet situationer som denne flere gange i løbet af dagen og burde derfor kunne holde hovedet klart. Jeg har lyst til at trænge yderligere frem og presse på, hjælpe med at vælte en hollændervogn eller klatre op over en. Men samtidig får jeg en nærmest klaustrofobisk sindstilstand af de mange folk omkring mig, angsten ved at se knippslagene hagle ned over folk og aktivisterne på bilerne blive skubbet hovedkulds ned af aggres-

sive betjente, der tydeligvis er ligeglade med at forårsage personskader.

Så gasses vi – igen

Jeg er heldig, for omkring mig er der mange, jeg kender godt, hvilket betyder, at jeg føler mig lidt tryggere. Et par af mine venner får det fysisk dårligt af den presede stemning, og da den ene begynder at ryste, trækker de sig lidt ud til siden. De når dog ikke at komme sig, for samtidig forlyder det fra demo-vognen, at betjentene nu har gasmasker på, men at man skal forholde sig roligt og ikke gå i panik. Et par sekunder efter hører vi den alt for velkendte lyd af gasgranater gennem luften. Alt er med det samme fyldt af en tyk, hvid røg, og man har i nogle minutter kun tanke for at flygte fra gassen. Jeg flygter med to venner ind i en baggård, hvor mange andre også er søgt ind. Vi mærker hurtigt, at de har brugt den stærkeste gas, som giver langt værre virkninger end den normale. Alle er berørt af gassen og hoster, kaster op og græder, men folk er som sædvanlig gode til at hjælpe hinanden, og der bliver givet citron og vand til dem, der ikke har i forvejen. Senere får jeg at vide, at en anden veninde fik et krampeanfald i den anden ende af baggården, samtidig med at vi stod der. Det var som reaktion på begivenhederne og

gassen, og allerede inden der blev smidt gas, var hun så påvirket af volden, at hun rystede. Hun var bevidstløs fire gange, hvorefter hele hendes krop rystede, og hun havde fråde om munden. For et par uger siden tog en betjent kvælertag på hende under en torsdagsdemonstration, og dette har højst sandsynligt været medvirkende til, at hun reagerede så kraftigt på situationen og gassen.

Men som sagt står vi i den anden ende under dette og så det derfor ikke. Gassen gav os ”kun” en brændende fornemmelse i øjnene og ansigtet.

Piratflag på toppen

Hurtigt efter kravler vi gennem noget krat, over nogle togskiner og kommer på den måde forbi politiets afspærring under broen ved Fuglebakken station. Det skal gå hurtigt, for vi regner med, at politiet snart vil afspærre os vejen. Da vi kommer ud på den anden side, er alt roligt, og et stykke væk kan vi se politiet, der stadig afspærre vejen for resten af demonstrationen. Vi er ca. 20, der er sluppet forbi og dermed nærmere G13-grunden, hvilket er en lille sejr i sig selv. Vi kommer uden problemer over Borups Alle og hen ved indgangen til grunden, som dog bliver bevogtet af politi plus hunde. Vi finder aktivister og får informationer, prøver at finde ud af, hvad vi nu skal gøre, og forsøger at få et overblik. På de fleste hjørner står der beboere, nysgerrige, og en blanding af folk, der er positive og negative over for os. Vi sætter os og kommer i snak med nogle af beboerne, der støtter os. Efter at have været på tæt hold af politiets brutalitet betyder det ekstra meget at få sympati og forståelse. Vi får af vide at der er nogle, der er trængt igennem politiet og nu befinder sig på grunden. Piratflaget vejrede på toppen af Grøndalsvænge Alle 13, og i 20 minutter var det symbolet på det fristed, vi kæmper for at få rum til at skabe.

Bøller og piger

Vi går ad villaveje hen imod Hillerødgade for at lede efter andre aktivister. Da vi ser, at politiet er rykket ud i krydset, siger jeg noget om, at nu er vi havnet på den modsatte side af politiets afspærring igen. Det får tilsyneladende en mand, der står og arbejder ved et hus lige til højre for os, til

at råbe meget aggressivt dels til os, dels til sine to arbejdskammerater: ”Hvem sagde det?? Var det dem? Var det jer!?” hvorefter han løber hen imod os og skal til at slå ud efter os. Vi fatter dårligt nok, hvad der sker, og aner ikke hvad han mener vi skulle have sagt af provokerende ting. Jeg er fuldstændig chokeret og overvejer ikke engang at løbe, så da min veninde, der hurtigt forstår situationens alvor, prøver at hive fat i mig for at få mig til at løbe, bliver jeg bare stående. Vi er alle sammen meget bange for ham, og piper i munden på hinanden: ”Det var ikke os, vi har ikke sagt noget ...” Han lader til at blive forvirret over, at vi ikke løber, og måske spiller det også en rolle, at hans kammerater ikke er gået med ham, men bare kigger med nogle meter fra os, akkurat som den forsamling af beboere, der står på et hjørne lidt derfra. Jeg ved ikke, om forsamlingen var for eller imod os og et ungdomshus, men jeg vælger at tro på, at de var passive, fordi det simpelthen gik så hurtigt, og de blev lige så chokeret som os. Vi skyndte os væk, imens han råbte hånlige efter os, at vi skulle smutte hen til vores venner. Senere har jeg overvejet, hvor latterligt kujonagtigt han opførte sig – vi ved, der gik en gruppe på seks aktivister forbi dem, et par minutter inden vi gjorde, og dem har han ikke turde lægge sig ud med, tre fredeligt udseende piger var et lettere mål.

Gas igen igen

Vi samledes med omkring 150 aktivister på hjørnet af Mågevej og Hillerødgade, og trods at det var en blanding af folk fra alle fire fingre, kom der hurtigt samling på os. Vi gik i fællesskab ad en omvej for at

støde til den store demonstration, der nu befandt sig på Borups Alle. Det var fedt, at der var en, der turde tage styringen, ikke mindst fordi personen havde styr på, hvad der skulle gøres. Demonstrationen forholdt sig roligt, alligevel blev vi gasset kort efter. Forsamlingen spredtes, men gassen var vist ikke den heftigste, for vores øjne blev bare lidt irriterede, og virkningen tog forholdsvis hurtigt af. Det lød fra demo-vognen at man ventede på at blive samlet igen, og vi brugte tiden på at hvile benene, spise lidt og høre, hvad andre havde været udsat for. Vi fik af vide, at to var slået bevidstløse, da de var blevet ramt af tåregasgranater i hovedet, flere havde fået knippslag og var blevet angrebet af politihundene. Overalt spurgte folk hinanden, om de var o.k., vidste, hvor en fælles ven var henne, om de havde fået meget gas osv.

Pludselig stormede politiet frem fra alle sider, pressede og omringede langt størstedelen af demonstrationen. Vi stod et par stykker uden for politiets ring og var rådvilde om, hvad vi skulle gøre.

Sejrsstemning

Demonstrationen valgte at sætte i bevægelse mod Nørrebro. Efter at have fulgt efter i god afstand valgte vi at satse på, at de tre hollændervogne og 40 betjente, der gik lige bag demonstrationen, ville lade os komme forbi. Da vi således befandt os midt imellem hollændervogne og indpakkede betjente med kniplerne klar, var jeg mere bange, end jeg havde været under hele demonstrationen. Jeg fattede slet ikke, at jeg frivilligt nu gik omgivet af folk, der garanteret intet havde imod, hvis jeg blev skadet, og endda for manges vedkommende gerne så det ske. Men det lod til, at de ikke brød sig om at vi gik bag dem, for vi blev bare gennet foran dem.

Der var god stemning og musik på vej tilbage til Nørrebro. Dagen og aktionen blev erklæret for en succes, da man havde formået at trænge igennem politiets jernring uden brug af voldelige midler, og flere hundrede havde indtaget selve grunden.

Sejrsstemningen fortsatte, og vi nåede Nørrebrohallen, hvor man sluttede af for dagen, men dog understregede, at kampen for ungdomshuse og fristeder selvfølgelig ikke er slut.

Vi fortsætter.

"Om lidt bliver jeg anholdt"

I det nye Ungdomshus – og i politiets varetægt

Af Joe, DKU

Det er lørdag den 6. oktober – G-dag, klokken er 17 og om lidt bliver jeg anholdt.

Tidligere på dagen er flere hundrede af vores kammerater kommet ind på Grøndalsvænge grunden. Sejt. For lidt siden talte jeg i telefon med en af dem, og hun fortalte, at nu var de blevet omringet af hunde – vi måtte gerne skynde os derud. Så sammen med en anden sniger jeg mig uden om politikæderne og over hegnet. Der kommer flere til, men netop som pigen jeg følges med kommer ind, skyder politiet en gasgranat direkte ned imellem os. Så vi blev vist de sidste to inde på grunden i dag.

Der er temmeligt mange betjente på grunden. Oppe på et tag står en gruppe og sigter på os med deres gasgeværer mens vi går forbi, men ellers har de tilsyneladende travlt til at tage sig af os, så vi går rundt og ser på grunden og bygningerne. Fantastisk sted til et ungdomshus!

Der står en stor gruppe aktivister tæt sammen på grunden omringet af hunde og kampklædt politi, og andre aktivister er oppe på nogle af tagene. Fedt de fik piratflag med derop. Jeg snakker lidt med nogle af dem, men selv den lille klatretur op på taget virker hård på nuværende tidspunkt... Mine arme er ømme fra knippelslag, mine lunger er trætte af gas og mit hjerte pumper af flere løbeture end jeg normalt får taget på en måned. Den eneste vej ind i bygningerne er ved at smadre ruderne, og det har jeg ikke lyst til. Desuden har politiet fyldt flere rum op med pigtråd – og tanken om at blive anholdt alene,

inde hvor ingen andre kan se dig er ikke så betryggende. Jeg gider ikke ha flere tæsk i dag, så jeg nøjes med at tage nogle billeder med min telefon (desværre er den ikke moderne nok til at de bliver gode).

DKU har kontaktpersoner, som holder styr på hvem der bliver anholdt, kommer til skade osv. de sørger også for kontakt til retshjælp, pårørende eller hvad der nu måtte være brug for. Jeg ringer for at fortælle hvad der sker, men når stort set kun at sige "nu bliver jeg anholdt" før en gruppe betjente kommer rundt om hjørnet.

'Prøv ikke noget, din idiot'

Jeg stikker armene i vejret og stiller mig op mod muren – jeg har ingen grund til at slås, tilsyneladende til den ene betjents store fortrydelse. Han får dog en smule tilfredsstillelse ved udelukkende at kommunikere med råb og skub – "Du holder din kæft, har du forstået", "du skal ikke prøve på noget din idiot" osv. Efter jeg har fået strips på bliver jeg slæbt over til den store gruppe omringede aktivister. Slæbt fordi jeg skal mases så langt ned mod jorden, at jeg ikke kan gå, selvom jeg både har vist og

sagt at jeg gerne vil samarbejde. Meningsløsheden er allerede godt i gang.

Ovre ved den store gruppe aktivister spørger en smilende veninde som endnu ikke er anholdt om jeg er ok – et lille ja udløser et nyt raserianfald fra 'min' betjent: "HVAD VAR DET JEG SAGDE. SE SÅ NED I JORDEN OG HOLD DIN KÆFT" osv. Jeg bliver slæbt over til en parkeringsplads og sat i futtog. Ham der sidder bag mig har fået brændt store huller i sin bluse af en gasgranat. Tidligere slukkede jeg ilden i en andens brændende hætte. Igen har politiet skudt direkte mod folk med de flere hundrede grader varme metalrør.

Vi sidder der på jorden et stykke tid, mens futtoget vokser og de mest 'etnisk' udseende personer får gennemrodet deres tasker, men til sidst bliver jeg sat på den første bus derfra, hvilket senere skal vise sig at være en kæmpe fordel.

Beton i Valby

Efter en hektisk køretur med speederen i bund, sirener og adskillige besøg i modsatte vejbane bliver vi gennet ud af bussen og ned i en parkeringskælder

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

under Valby politistation. Kl. 18.30 bliver jeg sat på det kolde, hårde betongulv. Det er ubehageligt, mine strips er begyndt at stramme, mine ben og ryg er allerede trætte fra det første fottog, og den første time med armene låst bag ryggen begynder at kunne mærkes i skuldrene. Heldigvis har jeg ingen anelse om, hvor længe vi skal sidde der.

En pige fortæller betjentene, at hun har det dårligt og beder flere gange om at komme på toilettet. Da hun er blevet for dårlig til selv at spørge, er vi flere andre der spørger for hende, stadig uden resultat. Flere timer senere, da hun har ligget med hovedet i betongulvet og kastet op i 5 minutter, bliver hun fulgt på toilettet. Kort efter kommer hun tilbage – igen i strips, og bliver sat en halv meter fra sin egen brækpøl. En 'venlig' betjent stiller en flaske vand ved siden af hende... *"held og lykke med skruelåget"* tænker han vel. Lidt senere kaster hun op igen, og modvilligt må betjentene føre hende væk. Denne gang kommer hun ikke tilbage.

De første par timer går med at fylde kælderens op. Det er svært at se præcist hvor mange vi er, men i fællesskab får mit fottog det til omkring 250. Hver ny "portion" bliver hilst med gjaldende *"1, 2, 3, 4 – Ungdomshuset er og blir"*, og fællessange er med til at slå tiden ihjel. Tid er der nemlig mere end nok af: Timerne går, og ikke en eneste er kommet ud af kælderens, ikke en eneste er kommet på toilettet, ikke en eneste har fået vand. Håndled og skuldre smerter mere og mere, krampen presser sig på.

Porten til kælderens står åben, og som aftenen skrider frem bliver luften koldere og koldere. Behovet for at komme på WC bliver efterhånden så presserende, at 250 mennesker istemmer det lidt anderledes kampråb *"Tissekø! Tissekø!"* indtil den første bliver ført på toilettet flere timer efter vi første gang bad om det. En lille sejr over meningsløsheden.

Vand bliver det dog først til endnu flere timer senere.

436 anholdte

Det lykkes enkelte at komme ud af deres strips, mobiltelefoner bliver sneget frem og der bliver fotograferet, filmet, skrevet SMS'er og endda gjort enkelte telefonopkald. Det er også rart med opdateringer udefra, hvor vi blandt andet kan læse, der er 436 anholdte i alt, og at demonstrationen har fortsat længe og været en stor succes.

Ind imellem mister en betjent besindelsen – det kan være en aktivist der ikke sidder på den rigtige måde eller som brokker sig for højlydt over forholdene, men selvom vi sidder i strips, er solidariteten og modet der stadig – på få sekunder går 250 mennesker fra at være forfrosne anholdte til at være kampvillige kammerater, der buh'ende og råbende udfordrer de kampklædte tropper. Skræmmende nok til at betjentene trækker sig igen.

Efter nogle timer bliver den første ført ind til registrering, og kl. 22.30 – 5 timer efter jeg fik strips på, 4 timer efter jeg blev sat på det kolde betongulv, er

det min tur. Som nr. 30 ud af 250.

Sko, jakke, penge osv. bliver lagt i en kasse, mit navn og cpr-nr. bliver registreret og jeg bliver sat i en celle med 6 andre. Til forskel fra kælderens er her ikke koldt – her er kvælende varmt og indelukket. Stanken af sure sokker og genbrugt luft er voldsom og kondensvandet løber ned af ruden, men i det mindste er her tæpper og for første gang i 5 timer er jeg fri for strips. Mine kammerater ude i kælderens er mindre 'heldige' – nogle af dem sad derude med strips på i mere end 12 timer.

En gang i mellem henter kriminalbetjentene en op til afhøring, og engang i mellem kommer en ny 'gæst' ind i cellen. Efter en time i cellen er det mit navn de siger, og jeg bliver ført op til afhøring hvor jeg selvfølgelig holder min kæft imens de sigter mig efter §264. *"Jeg har måske ikke gjort mig fortjent til at få noget at vide?"* som den ene betjent spørger. Nej, det kan du fandeme tro du ikke har.

Og så hjem i seng... for kampen fortsætter.

G13: Succesrig taktik for masseaktioner

G13-aktionen har ændret situation for ungdomshusbevægelsen. Aldrig har opbakningen til et nyt hus eller presset for en 'politisk løsning' været stærkere. Det skyldes en ny taktik – masseaktionernes og den civile ulydigheds taktik, som blev anvendt med held den 6. oktober

Aktivisternes fulgte deres Plan A til punkt og prikke, da den længe annoncerede aktion løb af stabelen lørdag den 6. oktober for at indtage den tomme, kommunalt ejede bygning på Grøndalsvænge Allé 13. Den gamle vandværksbygning er særdeles velegnet som nyt ungdomshus, som den københavnske ungdom savner, efter at et flertal i borgerrepræsentationen solgte den historiske bygning på Jagtvej 69 til en fundamentalistisk kristen hadsekt, hvis mål var at fordrive de unge, rive huset ned og høste superprofit på at sælge grunden til en mangedobling af foræringsprisen.

Bag den fundamentalistiske kampagne stod i sidste ende VK og DF i København, med større eller mindre begejstret opslutning fra overborgmesterpartiet Socialdemokraterne. Det københavnske bystyre har indledt en krig mod byens ungdom, der under kampene omkring Ungdomshuset efter rydningen 1. marts lod tusinder anholde, hundreder varetægtsfængsle – og nu på stribe lader folk idømme ubetingede fængselsstraffe for blot at være til stede ved demonstrationer, som sluttede i uroligheder.

Ikke bare protest: Masseaktion

Ungdomshusaktivisterne er af medierne udskreget som ekstremt voldelige. Det er imidlertid en kendsgerning, at ikke én eneste politibetjent og ikke en eneste person er kommet til skade, heller ikke før G13-aktionen – bortset fra aktivister, som er slået af knipler, bidt af hunde, kørt ned, tæsket af politiet efter anholdelse, slået bevidstløse af tåregasgranater eller beskadiget af de massive mængder gas.

- *Aktionér med fredelige midler*, er der igen og igen blevet sagt til de unge. Nu annoncerede G13-aktivisterne en fuldstændig fredelig besættelse af det nye ungdomshus på Grøndalsvænge Allé. Både stedet og aktionen blev offentliggjort i rigtig god tid. Politiet behøvede ikke engang gøre brug af sine mange agenter og meddelere for at kende planerne. De fik dem.

Aktivisternes nye taktik skulle sikres succes ikke ved overraskelse, men i kraft af at være en masseaktion, hvor tusinder ikke blot gik på gaden i demonstration eller protest, men deltog aktivt i og omkring besættelsen af det nye ungdomshus. Parat til om nødvendigt bryde love eller politivedtægt, f.eks. ved indtrængen i huset, eller i al fald vise sine støtte.

Den ny taktik og aktionen fik enorm opbakning. Da aktionsdagen oprandt, deltog 7-8.000 i demonstrationstoget fra Nørrebrohallen til det nye hus, nogle kilder angiver helt op til 10.000 deltagere. Støtten blandt københavnere er massiv – også på trods af modaktioner organiseret af konservative borgerrepræsentationsmedlemmer og borgerlige partiforeninger. En såkaldt 'naboprotest' samlede således kun 120-150 deltagere, på trods af massiv forhåndsreklame i medierne, der ikke har nævnt, at der findes en anden og større nabogruppe i kvarteret, der støtter planen om et ungdomshus.

Stærke kræfter imod fredelig masseaktion

Overborgmester Ritt Bjerregaard, der havde stået last og brast med den kristne hadprædikant Ruth Evensen om rydningen af Jagtvej 69, havde indbudt de unge aktivister til forhandlinger om et nyt ungdomshus, såfremt aktionen den 6. oktober forløb fredeligt. Samtidig blev Københavns politi igen sat i borgerkrigsberedskab, og friske styrker blev tilkaldt fra andre steder i landet.

G13 måtte ikke blive en succes.

For tænk, hvis fredelige masseaktioner baseret på civil ulydighed rent faktisk lykkes som aktioner – og huset på Grøndalsvænge Allé blev befriet og begyndte

at fungere, som de unge ønskede!

Og tænk, hvis aktionen ligefrem præmieres med politiske forhandlinger, der kunne bane vejen til at legalisere et nyt ungdomshus!

Hele krigen mod den københavnske ungdom ville være slået fejl! Hvad vil ikke kunne ske i fremtiden?

Mange stærke reaktionære kræfter gik sammen for at hindre, at G13 blev en fredelig succes. 'Pæne' politikere, rabiate reaktionære, nazister, medier, agenter – og ikke mindst politiet. Københavns politi fik tildelt hovedrollen i at forhindre en fredelig aktion i at blive en succes og gennemføre et rekordstort antal anholdelser for at skræmme folk fra at deltage i fremtidige masseaktioner.

Og politiet gennemførte både sin Plan A, B og C. Ved Fuglebakken station – ca. 700 meter fra det nye ungdomshus – spærrede politibilene vejen, demonstrationen blev (uhørligt for deltagerne, selv tæt på) erklæret for opløst, og umiddelbart efter sendte civilklædte politifolk massive mængder af tåregas mod mængden, der ikke havde angrebet og ikke på noget tidspunkt gik til angreb på politiet eller i kamp med det, hverken her eller senere.

For at understrege, at man mente alvor, slap man også politihunde løs. En fotograf fra Jyllandsposten nåede både at blive gasset og bidt, selvom han forsøgte at undgå det ved både at skilte og råbe 'Presse! Presse! Presse!'

Derefter slog politiet sig løs i et orgie af anholdelser af fredelige unge. Det slog sin egen rekord fra de mest ophidsede dage omkring rydningen af Jagtvej 69. Ikke mindre end 436 fredelige mennesker blev anholdt, de fleste sat i strips i timevis uden vådt eller tørt. Mange blev såret af tåregas, knipler og hundebid. Blodet løb ud af øjne og næse på mange demonstranter, der udsattes for massive doser tåregas.

Ikke én betjent blev angrebet, ikke én blev ramt eller såret. Aktivisterne fulgte linjen.

Politiet hævder at det var aktivisterne, der gik til angreb og dermed nødvendiggjorde de kraftige metoder. Det er klart tilbagevist; det er dokumenteret, at det var politiet, der valgte og iværksatte denne hårde linje over for en totalt fredelig aktion.

Det lykkedes alligevel grupper af akti-

vister at trænge ind på den nye ungdomshusgrund og nå op på taget af huset. I ca. 20 minutter var huset befriet ved fredelige midler, indtil det atter blev ryddet.

Vold forstår politiet da ...

Arrangørerne af G13 betegner aktionen som en succes:

"Dagen i dag var en kæmpe succes. Vi har som ungdomshusbevægelse vist, hvor stærke vi er, når vi står sammen, og vi opfyldte vores mål om at besætte stedet. Vi har holdt os til det, vi har planlagt, på trods af massiv brutalitet fra politiets side," sagde en talsmand, da man erklærede aktionen for slut – for denne gang.

Politiet betegnede også umiddelbart deres operation som en succes, og det var den da også, målt ud fra anholdte og sårede og egne nul-tab. Men den ville først være helt perfekt, hvis aktivisterne ikke får noget som helst ud af deres fredelige linje, mener mange inden for ordensmagten:

Vold forstår politiet da!

Taktikken fungerer

Men politiet reagerede for brutalt og overspillede sine kort. Slaget om befolkningens støtte, om opinionen, blev vundet af de unge. De rekordmange anholdelser og gasningen af den fredelige demonstration er for meget ... Der er tale om simpelt og strafbart magtmisbrug.

Politiet begyndte at trække i land, og den tidligere så samlede front af modstanderne af de unges berettigede krav om fristeder er begyndt at gå i opløsning.

Der indledes nu forhandlinger om en 'politisk løsning'.

G13-taktikken har været den helt rigtige i forhold til den vanskelige og sammensatte situation, der har eksisteret efter rydningen af Ungdomshuset, og ikke mindst efter den frustrerede halvårsmarkering, der var negativ for bevægelsen. Masseaktionernes vej på basis af civil ulydighed er mulig og farbar. Ungdomshusbevægelsen er samlet, enig, stærk og optimistisk. Den støttes af hele det progressive København. Det er nu igen op til politikerne at reagere, og anderledes og bedre end indtil nu!

Gør de det ikke, venter Plan B.

Politi og politikere i strid med sig selv

Den politi-scenesatte konfrontation lørdag mod G13-aktivisterne fik ikke umiddelbart konsekvenser for de lovede forhandlinger om et nyt ungdomshus. Det var umuligt at skjule, at aktionen rent faktisk var særdeles fredelig fra aktivisternes side, og at den massive vold ensidigt stammede fra politiet, der brugte hele deres arsenal (dog minus skydevåben) på at nedkæmpe en fredelig demonstration.

Derpå dukkede den hovedansvarlige for politiaktionen, chefpolitiinspektør Per Larsen fra Københavns politi, overraskende op i medierne, og erklærede, at det er nødvendigt med en 'politisk løsning'. Han opfordrede Ritt Bjerregaard til at komme på banen og erklærede, at de unge med deres fredelige aktion ikke havde diskvalificeret sig.

Per Larsen er klar over, at politiets borgerkrigsoperationer spænder forholdet til borgerne til bristepunktet, og at korpset bliver stadig mere forhadet, ikke mindst blandt de unge. Den langvarige konflikt omkring Ungdomshuset har tappet politiet for ressourcer, ikke bare i København, men på landssplan.

Så var fanden løs, for Per Larsen modsagde dermed andre af politiets talsmænd, og det indbragte ham straks en røffel fra hans chef:

- Hvordan der bliver fundet en løsning, skal vi ikke blande os i. Vi kan tænke, hvad vi vil, men det er nok klogest at undgå at opfordre til en politisk løsning. Vi skal passe på, hvad der kommer ud af vores mund. Men det kan være vanskeligt at veje sine ord på en guldvægt i en tilspidset situation, sagde politidirektør Hanne Bech Sørensen til Metro Xpress.

Borgerlige politikere gav politimanden tørt på. Den konservative københavnske borgmester Mogens Lønborg sagde til samme blad:

- Jeg er målløs, ja, jeg er ved at tabe mund og polypper over Per Larsens udtalelse. Han har som politimand bragt sig langt ud over, hvad han kan udtale sig om. Det er uhørt, at en højtplaceret politimand lægger pres på politikerne. Jeg håber, at Per Larsen får tænkt sig om og trækker den udtalelse tilbage. Samtidig fatter jeg ikke, at han roser de unge for at have opført sig fredeligt, når politiet har måttet gribe til tåregas og foretaget masseanholdelser.

Det overstiger helt klart mandens fatteevne.

Ritt Bjerregaard kaldte samme Per Larsen for 'en besindig mand' - og formanden for Politiforbundet i København, Claus Oxfeldt slutter op om Larsen:

"Selvfølgelig skal politiet løse de opgaver, som vi bliver sat til, men det er klart, at det er frustrerende, når man ikke kan se nogen umiddelbar løsning på problemet. Det koster en hulens masse ressourcer, at vi skal bruge så meget krudt på de autonome. Det vil på et eller andet niveau gå ud over borgerne."

Reaktionens front brydes op. De unges lange, sejge og flotte kamp udmatter modstanderne.

Ritt Bjerregaard har samtidig startet forhandlingerne med de unge. Nu får vi se, om det bliver andet end en invitation til snak.

Den politiske løsning kan ikke være andet end et nyt ungdomshus - Grøndalsvænges Allé 13.

Rengøringsassistenter har størst risiko for førtidspension

Rengøringsassistenter er den erhvervsgruppe, der har størst risiko for at ryge på førtidspension. De er mere end dobbelt så udsatte for at ende på førtidspension end gennemsnittet på det danske arbejdsmarked. Sådan er det i dag, og sådan var det også for over ti år tilbage, viser opgørelser fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd (AE).

I årene 1995-1999 havde de ansatte i rengøringsvirksomheder en overrisiko på 134% i forhold til alle beskæftigede i alderen 20 til 62 år. En procentsats på 100 betyder, at man lige nøjagtig har en risiko, der er dobbelt så stor som gennemsnittet.

Fra 1999-2003 er risikoen faldet marginalt til 128%, men rengøringserhvervet topper stadig listen med restaurationsbranchen som nummer to.

Også i omfanget af sygefravær kommer kvindelige rengøringsassistenter ind med en meget høj score.

Tal fra AE viser, at 17% af alle kvinder i rengøringsbranchen i 2006 havde mindst ét sygdomsforløb på over to uger. Gennemsnittet for alle brancher er 10 %.

Dermed er rengøringsassistenter sammen med ansatte i ældreplejen de store kvindegrupper, der har allerflest lange sygdomsforløb. Kvinder på blandt andet slagterier og i tobaksbranchen har ganske vist lidt flere lange sygdomsforløb, men her er langt færre kvinder beskæftigede.

Mindre tid til børnene i institutionerne

Børnene i landets institutioner må i dag kigge længere efter en pædagog end for et par år siden. AE-Rådet har regnet på antallet af pædagoger per barn siden 2001, og udviklingen går den forkerte vej, lyder det fra rådets direktør Lars Andersen:

- Der er blevet færre voksne per barn i landets børnehaver, vuggestuer og dagplejer. Samtidig bruger pædagogerne mindre tid på at passe børn end tidligere. Overordnet set er nedgangen i antal voksne per barn 5-10 %. Tallet er større, hvis man medregner den tid, pædagogerne i dag bruger på alt muligt andet end at passe børn.

"Højere løn og flere hænder" presser sig på

Hen ved 150.000 var på gaden den 2. oktober. Kravet om flere hænder og mere i løn var med i front.

SOSU-assistenternes kamp før sommerferien er stadig med til at påvirke dagsordenen i den faglige kamp for de offentligt ansatte. Man så det både i forhold til markeringen ved Folketingets åbning og ved forberedelsen af de kommende overenskomstforhandlinger for de offentligt ansatte.

Med deres røde FOA-hænder var de meget synlige den 2. oktober i velfærdsdemonstrationerne ved Folketingets åbning. Det var flotte velfærdsdemonstrationer, som samlede over 140.000 deltagere over hele landet, herunder også mange unge uddannelsessøgende, som allerede begyndte at varme op dagen før. Også blandt mange SOSU-assistenter i København var det opfattelsen, at regeringen burde mærke utilfredsheden mere end som en demonstration efter arbejdstid, hvorfor de arrangerede demonstration midt på dagen og senere sluttede sig til fagforebundenes velfærdsdemonstration.

For de store fagforbund var det efter SOSU-assistenternes kamp før sommerferien og fagforebundenes medlemskrise ikke til at komme uden om, at man måtte på mærkerne, og at der nu skulle protesteres og markeres. Men det blev påpasseligt tilrettelagt, så det ikke blev et startskud for en ny SOSU-strejkekampagne. SOSU'ernes krav og vrede skulle ledes i parlamentarisk retning eller gemmes til den kommende overenskomstkamp for offentligt ansatte.

Det er heller ikke nogen tilfældighed, at FOA forud for demonstrationerne kunne meddele, at de nu forventede storkonflikt ved overenskomstforhandlingerne for de offentlige ansatte til foråret og allerede var i gang med at udtage konflikt-områder. Det samme kunne pædagoger og sygeplejersker bekræfte, at de også var i gang med i forhold til de offentlige overenskomster, der udløber 1. april 2008.

For FOA var der første gang nogensinde

indledt konfliktforberedelser, samtidig med at man fastlægger de generelle krav, der blev afleveret 10. oktober, og hvor højere løn står øverst.

Sommerens strejker blandt personalet i ældreplejen samt en række politikeres efterfølgende tilkendegivelse af, at løn og arbejdsvilkår for de offentligt ansatte er alt for ringe, har sat forventningerne højt i forhold til, at der burde ske noget her og nu – og senest ved de kommende overenskomstforhandlinger.

For den nuværende regering er det en overenskomstsituation, de frygter. En hård overenskomstsituation med den mulige beslutning om et regeringsindgreb forud for et kommende Folketingsvalg er for den ikke nogen ønskeposition.

Derfor skal man heller ikke afskrive, at regeringen kan finde det passende at lægge et Folketingsvalg, før en overenskomstkamp vil udfolde sig.

SOSU'ernes strejkekampagne kom bag på de fleste. Nu var nok *nok*.

På mange måder gælder det stadig. Ingen skal tro, man fortsat på lidt længere sigt kan trække veksler på deres langvarige offervilje. Kravene om væsentlig højere løn og flere hænder er opstillet for at blive opfyldt.

Strejkende unge bruger nettet i konflikt

Vil du arbejde for 105 kroner i timen på en søndag? Spørgsmålet flagrer i cyberspace, hvor 18 unge strejkende lagerarbejdere fra Århus har oprettet deres egen side på nettet, en såkaldt blog, hvor de forklarer om deres konflikt mod computerlageret SHG. En konflikt for bedre arbejdsforhold, løn og overenskomst mellem virksomheden og 3F.

De fleste strejkende er under 25 år, og de forklarer blandt andet, at baggrunden for konflikten er dyb utilfredshed med store lønforskelle for samme arbejde og en timeløn, der for nyansatte ligger på 95 kroner på hverdage og 105 kroner søn- og helligdage. Læs mere på:

www.shgstrejke.blogspot.com

Når plus bliver til minus

Jeg havde i forbindelse med et fejlkøb fået en tilgodeseddel på 479 kr. I tirsdags så jeg mit snit til at realisere kapitalen i min arbejdstid, så jeg hoppede på "jernhesten", som har den egenskab, at den påfører mig en form for blindhed, der gør det utroligt vanskeligt for mig at se lyssignaler.

På vej tilbage til arbejdspladsen går det over stok og sten. Efter at have passeret et rødt lys krydser jeg den befærdede Englandsvej, hvilket sker i lige linie for mig; men denne linie skærer Englandsvej på et cirka 50 meters stræk. Denne aktion har bragt mig sikkert i land på cykelstien – ganske vist i den forkerte retning. Kort efter anviser en ny lyskurve rødt signal, hvilket jeg ignorerer med et venstresving. Det sikrer mig en placering på en ny cykelsti – stadig i forkert retning.

Det hele glider som var det smurt i olie, og jeg "lander" på tilkørselsvejen til Centret, dets parkeringsplads og ledelsens kontor, hvis vinduer netop vender ud til tilkørselsvejen; men netop her fører jeg jo cyklen efter alle lovens forskrifter.

Halvvejs gennem tilkørselsvejen bemærker jeg, at en bil et stykke bag mig dytter i hornet. Jeg noterer mig, at det drejer sig om en mørkeblå stationcar. Jeg sagtner farten, og den når op på siden af mig, hvor det viser sig, at personen ved siden af føreren har rullet vinduet ned og fremviser sit politiskilt.

– *Fuck, uro'ere*, tænker jeg, og når ikke så meget længere, inden den næste bil dytter. Det viser sig at være en personbil, der er utilfreds med, at vi spærrer for hans videre færd. Hvis ikke min arbejdsgiver har hørt det første horn, så må han da have bemærket det anden gang. Civilbetjenten stiger ud, og jeg når lige at foreslå, at vi fortrækker ind til siden, hvor vi samtidig kommer i læ bag en kassevogn.

– *Så er vi da i det mindste uden for*

lederens synsvinkel, når jeg lige at tænke, mens jorden stadig brænder under mig:

– *Du ved vel godt hvorfor vi vil snakke med dig?* Spørger civileren. Min 45 år lange cykelkarriere med utallige konfrontationer med færdselspolitiet har lært mig en grundig lektie: Uanset hvad jeg må mene om ordensmagten og dets repressive rolle, så hold lav profil, og drop de dumsmarte kommentarer til efter bøden er skrevet.

– *Jo det var helt åndssvag kørsel. Jeg blev revet med af mit stress.*

– *Hvad laver du?*

– *Jeg arbejder derinde på Dagcenteret*, svarede jeg, men sjeg øjnede en åbning i hans facade, og fremviste

derfor et nyindkøbt dørgreb, som alle ved har til hensigt at hjælpe handicappede med at åbne og lukke døre.

– *Er du da på arbejde?*

– *Ja, det er nok derfor, at jeg lod mig rive med.*

– *Hvad synes du selv om din kørsel?*

– *Den var totalt vanvittig og hasarderet. Det er jo ikke*

kun mig selv, det kan gå ud over, men også mine medtraffikanter, fedter jeg.

Mens strømeren "vejer og måler" mig, overvejer jeg, hvor mange forseelser, de har bemærket, og hvor stor en bøde, der er i udsigt; men der vanker minimum en lussing på 510 kr. Gad vide, hvad kæresten vil sige, når jeg fortæller at et tilgodehavende på 479 kr. er blevet byttet til et bødeforlæg på minimum 510 kr.?

Hr. Panser har færdiggjort sin personlige vurdering:

– *Så kører du ordentligt i fremtiden!*

Han stiger ind i bilen igen, og mens jeg trækker cyklen til Dagcenteret, tænker jeg:

– *Var han civilbetjent eller senildement?*

Reno

Fotos fra 2. oktober 2007 af KP

Flere hænder! Mere i løn!

Stop nedskæringerne! Start velfærden!

København

Århus

Titusinder var på gaderne fra tidligt om morgenen ved folketingets åbning den 2. oktober. På skoler, gymnasier og universiteter blev der aktioneret. Portører, SOSU-assistenten og andre nedlagde arbejdet. Og omkring 150.000 samlede efter fyraften til kæmpedemonstrationer i landets større byer – fra København til Rønne – med krav om stop for nedskæringer og velfærd til alle.

'Stop nedskæringerne', 'Mere i løn' og 'Flere hænder' var meget synlige budskaber. Mange demonstranter krævede Foghs afgang, og med ham Haarders, Sanders og hele regeringens.

Nogle af demonstranterne gjorde opmærksom på, at det var 35-års dagen for den første folkeafstemning om EU, og at den nyliberale nedskæringspolitik er en del af unionen. Andre sagde: Stop krigene – Start velfærden.

I København gennemførtes på Slotspladsen igen en af de største demonstrationer i mange årtier, endnu større end 3. oktober sidste år. Masseaktioner og massemanifestationer er for alvor blevet aktuelle kampmidler.

Arrangørerne anslog, at 90.000 deltog i eftermiddagens demonstration på Slotspladsen. Det er ikke spor for højt sat. Mere end 100.000 deltog i aktiviteterne i byen dagen igennem, fra strejker til besættelser, gadeprotester og fordemonstrationer, hvoraf den største, arrangeret af de uddannelsessøgendes organisationer på Rådhuspladsen, havde 50.000 deltagere.

Anne Marie Helger hjalp på humøret hos de omkring 10.000 demonstranter i Århus, hvor gymnasieelever og offentlige ansatte fra det meste af Østjylland havde fundet sammen om at komme til Rådhuspladsen. Hun fik sat gode pointer hjem og overstrålede alle, da hun ikklædt udstyr til håndtering af affald præsenterede d'herrer fra den kongelige fagbevægelse.

Der var fyldt op og god stemning på Flakhaven i Odense ved velfærdsdemonstrationen med omkring 7.000 deltagere. Ingen, der var på pladsen, kunne være i tvivl om, at kravet om flere og hænder ikke er glemt, men er et aktuelt og centralt krav hos social- og sundhedsassistenterne, der var mødt massivt op med deres mange hænder.

Det var de kvindelige SOSU'ere, der i høj grad var med til at give demonstrationen gejst med råb og hændermarkering.

Havde socialdemokraterne og fagtoppen med deres støtte til 2. oktober-manifestationerne forestillet sig, at det skulle være et valgshow for S, og at demonstranterne ville gå stille hjem og først vise sig, næste gang fagtoppen kalder, kan de tro om igen.

SOSU'ernes strejker og G13-aktionen fire dage senere viser, at folk mener alvor med kravet om forandring og velfærd. Og de mener NU!

København

Odense

35-års-dagen for folkeafstemningen i 1972

Kæmpedemonstrationer mod velfærdsslagtning

Den 2. oktober 1972 stemte danskerne ja til medlemskab af EØF – Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, eller "Fællesmarkedet", som det blev kaldt. 35 år senere står folk på gaderne i protest den massive velfærdsslagtning, som er fulgt efter.

Der er gået en halv menneskealder, præcis 35 år, siden den første folkeafstemning blev gennemført. 63,4 pct. sagde ja, 36,6 pct. nej. Fra 1. januar 1973 var Danmark medlem af de europæiske monopulers klub.

Resultatet ses på gaderne 35 år senere i form af masseprotesterne mod den fortsatte velfærdsslagtning. For medlemskabet af det nyliberale projekt for en 'stadig tættere union' har først og fremmest betydet en massiv tilbageskæring af den offentlige sektor og af de velfærdsydelser, de arbejdende har tilkæmpet sig, samt en i moderne tid uset omfordeling af midler fra fattige til rige.

Dårligere skoler og uddannelsesinstitutioner, ringere social- og sundhedsvæsen, nedslidt infrastruktur – det er alt sammen konsekvenser af unionens neoliberal

Demonstration op til folkeafstemningen i 1972

politik og beslutninger, som de skiftende åbent borgerlige og socialdemokratisk ledede regeringer trofast har gennemført, med et foreløbigt lavpunkt med Fogh Rasmussens asociale krigsgalehus, siden han kom til magten efter 11. september 2001.

Fogh-regeringen påstår med en løgn, der i størrelse nærmer sig løgnen om Iraks masseødelæggelsesvåben, at der ikke er skåret ned på velfærden – selv om alle ser og oplever det offentlige og sociale forfald, hvor man vender sig.

Suverænitetsstabt – eller rettere sagt: overdragelsen af dansk selvbestemmelse til EU's overnationale strukturer – er massivt. Ikke mindst med hensyn til den grundlæggende styring af samfundsøkonomien. Den Europæiske Union konstrueres på en fælles nyliberal økonomisk basis, som pr. automatik forringer velfærden og favoriserer kapitalen på de arbejdendes bekostning.

Da Unionen endnu ikke er fuldt udbygget – og unionsforfatningen i første omgang faldt på grund af den mas-

Mange juridiske og politiske grunde til folkeafstemning Af Folkebevægelsen mod EU

- At Danmark ser ud til at miste suveræniteten på over et halvt hundrede politikområder, er en solid suverænitetsafgivelse i sig selv, udtaler Ditte Staun fra Folkebevægelsen mod EU.

Diplomatiske kilder har udtalt, at den kommende EU-traktat – den omskrevne EU-grundlov – ikke giver grund til folkeafstemning ifølge den danske grundlov. Ved topmødet i juni fik regeringen angiveligt luget ud i de ni punkter i den oprindelige EU-grundlov, som krævede afstemning efter den danske grundlovs paragraf

20 om afgivelse af national suverænitet.

- Jeg vil give diplomaterne ret i, at det først og fremmest er en politisk afgørelse, som politikerne må tage ansvaret for, udtaler Ditte Staun, der er talsperson for Folkebevægelsen mod EU, og tilføjer:

- Men jeg må spørge, som tidligere Europaudvalgsformand Ove Fich har spurgt for nogen tid siden: Er det ikke suverænitetsafgivelse, at Danmark ser ud til at miste vetoret på over 50 politiske områder? At vi i endnu større grad mister muligheden for at føre en selv-

stændig politik?

Tidligere medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU og juraprofessor Ole Krarup rejser tvivl om, hvorvidt traktaten fra juni-topmødet ikke kræver folkeafstemning efter paragraf 20.

- Topmødets vedtagelse foreskrev i alt væsentligt de samme overførelser af kompetencer, som den oprindelige forfatningstraktat rummede.

Da der således fortsat er tale om betyde-

PET-Kommissionsrapport forsinket endnu et år

Af Ole S. Larsen

sive folkelige modstand i Holland og Frankrig – har Danmark fortsat et vist selvstændigt udenrigspolitisk spillerum. Det er af Fogh-regeringen blevet deponeret i George Bushs Hvide Hus i form af blind deltagelse i 'krigen mod terror', som er et påskud for global imperialistisk og kolonialistisk aggression.

Det demokratiske underskud i Unionen manifesterer sig igen og igen – senest ved at den reviderede forfatningstraktat skal køres igennem af de herskende uden at spørge nogle af medlemslandenes befolkninger ved folkeafstemninger. Risikoen for et folkeligt Nej er stor – og både i Holland, UK og i Danmark går regeringslederne imod folkeafstemninger, idet de påberåber sig, at der ikke er tale om en forfatning, men blot en mindre traktat, som imødekommer alle deres ønsker.

Derfor er EU-modstanden i alle de europæiske lande i gang med eller ved at forberede kampagner med krav om folkeafstemninger om den ny unions-traktat, som forventes besluttet af regeringslederne senere i denne måned.

På grund af den socialdemokratiske parti- og fagtops greb om de store demonstrationer ved folketingets åbning nævnes den nyliberale europæiske union ikke med et ord i de officielle arrangementer. Også her skal sporene efter forbrydelsen slettes eller tildækkes.

Men når ansvaret for velfærdsslagting og -forfald skal placeres, kan man ikke komme uden om snart 35 års medlemskab af monopolernes EU.

-pp

lige suverænitetsafgivelser – ikke mindst inden for rets- og politikvæsen – kan regeringen kun komme uden om paragraf 20 og undgå folkeafstemning ved at kamuflere suverænitetsafgivelserne, skriver Ole Krarup i en ny analyse af traktatudkastet fra Folkebevægelsen mod EU.

- Den afgørende opgave for Folkebevægelsen er at afsløre kamouflagen og demaskere regeringen, tilføjer Ole Krarup.

Læs Folkebevægelsens analyse:

"EU-grundloven i nye klæder" –

www.publikationer.folkebevaegelsen.dk

Snart kan den såkaldte PET-Undersøgelses-Kommission fejre ti års jubilæum uden at have skrevet en eneste linje – bortset fra et par A4-undskyldninger og bortforklaringer.

Selv i imperialismens hovedland USA ville kommissionens snegletempo have været en megaskandale: Tidligere i år blev hovedparten af CIA's forbrydelsesarkiver offentlige.

Men i CIA's og Pentagons lille nord-europæiske satellitstat – Kongeriget Danmark – er det ingen skandale, tværtimod, PET's 'demokratiske image' skulle jo nødvendigvis 'tage skade af undersøgelsen'.

Men 'langsommeligheden' er et demokratisk problem. Bl.a. derfor lovede kommissionen sidste år, at der ville komme en rapport i år.

PET-Kommissionen, som blev nedsat i 1999, kan alligevel ikke nå at blive færdig med opgaven i år, meddeler justitsminister Lene Espersen.

Først næste år får vi en chance for at læse om PET-kommissionens mere end otteårige arbejde i PET's hemmelige arkiver – hvis man skal tro justitsminister Lene Espersen.

I dag ved vi allerede, at Politiets Efterretningstjeneste – PET – overvågede venstreorienterede, socialister, marxist-leninister, revolutionære, kommunister og andre modstandere af den kapitalistiske orden, som de borgerligt socialdemokratiske politikere forsvarede i efterkrigstidens Danmark.

- Formanden for Undersøgelseskommissionen vedrørende Politiets Efterretningstjeneste, landsdommer Leif Aamand, har over for justitsministeriet oplyst, at kommissionens arbejde kan forventes afsluttet i 2008, formentlig omkring medio 2008, skriver Lene Espersen i svaret til Folketingets Retsudvalg.

Dermed bliver den 'afsluttende' fase forsinket et år.

PETs chef Jakob Scharf: "PET's anvendelse af kilder, meddelere og i visse tilfælde civile agenter er helt centralt."

Tale på Københavns universitet, hvor han opfordrede til angiveri og blåstemplede oplysninger fremkommet ved tortur

I 2006 forsikrede Leif Aamand ellers, at PET-kommissionen var "inde i den afsluttende fase", og at 2007 skulle blive året for den længe ventede undersøgelse af PET's 'lovlige' såvel som 'ulovlige' politiske registreringer.

Kommissionen blev nedsat i 1999, efter at progressive kræfter havde rejst tvivl om, hvorvidt den hemmelige tjeneste havde overvåget langt flere mennesker, end den måtte.

I 1968 erklærede VKR-regeringen, at ingen borger skulle registreres alene på baggrund af vedkommendes lovlige politiske aktiviteter.

Men få måneder senere gav PET's daværende chef, Arne Nielsen, ordre om, at medlemmer af for eksempel Venstresocialisternes hovedbestyrelse og af Danmarks Kommunistiske Partis centralkomité fortsat skulle registreres alene på grund af deres poster.

Den oplysning vakte opstandelse i 1998 og var indirekte årsag til nedsættelse af kommissionen.

Siden kom der også oplysninger frem om, at PET angiveligt skulle have sendt en kopi af sine 'ulovlige' kartoteker til den danske ambassade i USA.

Interpress

Afghanistan – Foghs anden (tabte) krig

Vi bliver i Afghanistan, siger Anders Fogh. Så send ham for pokker derhen!

Den danske statsminister vil ikke sige, hvor længe han vil lade de danske besættelsestropper blive i Afghanistan.

- Vi skal sikre, at Afghanistan bliver sikkert. Og Danmark har et medansvar, var hans kommentar til meddelelsen om, at to soldater var blevet dræbt under kampe med afghanske modstandsfolk.

- Man må desværre sige, at det er en indsats, som vil strække sig over nogen tid. Terrorister prøver at forhindre en demokratisk udvikling, sagde Anders igen-igen med en gentagelse af Irak-krigens retorik.

Den 8. oktober havde han besøg af NATOs generalsekretær Jaap de Hoop Scheffer. Fogh og NATO-manden er 100% enige. Danmark er nu 'foregangsland' i Afghanistan og der skal lægges pres på mere 'træge' NATO-lande, hvis ledere frygter dræbte og lemlæstede soldater i en ulovlig kolonikrig.

- Derfor har Danmark vedtaget at øge antallet af danske soldater med 50 procent. Vi beder derfor alle NATO-lande om at bidrage med et større antal soldater til denne meget vigtige militære NATO-operation, sagde Anders Fogh ved den lejlighed.

Ifølge Jaap de Hoop Scheffer bør

7. oktober 2001:
Fakkeldemonstration på Rådhuspladsen i København i protest mod USAs angreb på Afghanistan

flere NATO-lande følge Danmarks eksempel.

Starten på 'Den fagre ny verden'

Det var George Bush, der besluttede at invadere Afghanistan som det første mål i USAs og Israels 'krig mod terror'. Mindre end en måned efter 11. september 2001 – nemlig den 7. oktober – begyndte bomberne at hagle ned over afghanerne. Officielt for at fange Osama bin Laden og stille ham for en domstol. Reelt for at vælte den afghanske taleban-regering og sikre sig kontrol over ressourcer og det strategisk placerede bjergland – med grænser til Iran, Paki-

stan og Kina samt en stribe centralasiatiske tidligere sovjetrepublikker. Det var starten på 'Den fagre ny verden', det 21. århundredes 'endeløse krig'.

Socialdemokraten Poul Nyrup Rasmussen sendte som statsminister Danmark med i Bush's krig. FredsVagten ved Christiansborg, der vil være der, så længe Danmark fører krig i og mod fremmede lande, har stået der siden 19. oktober 2001, da dansk militær sendtes afsted. Snart 2200 dage.

Anders Fogh Rasmussen blev statsminister fra den 27. november samme år, og har siden entusiastisk ført sig frem som international kriger og som en af George Bush's nærmeste allierede, der *no matter what* kæmper til sidste soldat han kan få med.

Et ødelagt land og en tabt krig

Afghanistan var kun det første mål i USA's krig for verdensherredømme i det 21. århundrede. Taleban-styret blev væltet, og en marionetregering indsat, og snart fulgte krigen mod et vigtigere mål: Saddam Husseins Irak. Afghanistan blev atter et glemt land, og krigen en glemt krig i skyggen Irak, der viste sig at være langt vanskeligere at få undertvunget end de imperialistiske erobrere havde forestillet sig.

Den irakiske modstand blev en bremse på Bush's andre krigsplaner – og var med til at opmuntre den afghanske modstandsbevægelse, der i de sidste år er blevet kraftigere end nogensinde.

Så krigen i Afghanistan er blevet en NATO-krig. Den såkaldte 'forsvarsalliance' har sendt knap 40.000 soldater fra 26 NATO-lande og 11 måske kommende NATO-lande (Sverige, Finland, Østrig, Schweiz, Irland, Albanien, Kroatien, Makedonien, Azerbadjan, Australien og New Zealand). De fleste af disse lande har set dræbte eller sårede soldater. De canadiske tab har været meget høje, og det vil snart blive afgjort, om tropperne skal trækkes ud.

Reelt kontrollerer modstanden, med bl.a. taleban, henved tre fjerdedele af landet. Besættelsesmagten er koncentreret i bycentre og bevæger sig ikke meget rundt af frygt for angreb og tab. I de områder,

FredsVagten: Kom til fest for fred

FredsVagten ved Christiansborg har den 19. oktober stået på Christiansborg Slotsplads i 6 år.

Vi protesterer mod dansk deltagelse i "Krigen mod Terror" under hovedmottoet "Krig er Terror".

Da gik Danmark i krig; langt væk og uden risiko for at Afghanistan kunne bekrige os tilbage.

Danmark gik til angreb mod et ukendt antal uskyldige afghanere, der aldrig har truet os. Og to år senere skete det samme i Irak.

Begge lande ligger i dag i ruiner, med en levestandard som for århundreder siden, med utallige mennesketragedier, med millionstore flygtningestrømme -

til voldsom belastning af nabolandene, med et stadig voksende antal desperate modstandskæmpere. Og terrorismen i verden er mangedoblet.

19 oktober 2007 vil blive markeret på FredsVagtens plads med sørgeflor, folkelig optræden med musik og taler og medvirken af vores dejlige allierede, Anne Marie Helger og Jesper Klein. Sidstnævnte vil kl. 14 af førstnævnte få overrakt en fredspris som formand for Kunstnere for Fred.

Der bydes på frisk, dansk kildevand og fine fredsflag til alle børn.

VELKOMMEN!

hvor der sendes kamptropper, som i Helmand-provinsen, hvor de danske besættelse fører krig under britisk kommando, er tabstallene meget store. De civile afghanske tab er enorme. NATO-tropperne angriber med massiv brug af flybombardementer. Tal om 50-100-200 dræbte 'talebaner' eller 'oprørere' dækker over mængder af civile døde. Besættelsesmagterne af i dag er så forhadte som de sovjetiske i 70'erne og 80'erne og de britiske i forrige århundrede.

Efter 6 års krig er levealderen blandt de laveste i verden, halvdelen af afghanerne er arbejdsløse, fattigdommen er kolossal. Opiumsproduktionen er rekordstor. Propaganaden fortæller om fremskridt for kvinder og børn og sundheden - det er løgne, der skal legitimere den fortsatte krig og besættelse. Forholdene er værre end under taleban-regimet.

Derfor vil modstanden sejre, snarere før end senere.

Antikrigsbevægelsens krav

APKs formand Dorte Grenaa var blandt initiativtagerne til den ny fredsbevægelse, som udviklede sig, da det efter 11. september stod klart, at USAs svar ville være krig og atter krig.

De første protester fandt sted på Rådhuspladsen i København, da USA indledte krigen.

På spørgsmålet om, hvad der er antikrigsbevægelsens krav i forhold til Afghanistan, siger Dorte Grenaa i et interview til venstrefløjstidsskriftet Det ny Clarté:

- Som med Irak: Øjeblikkelig og betingelsesløs tilbagetrækning af de danske tropper. Stop for krigen og besættelsen og fuldstændig tilbagetrækning af alle udenlandske tropper. Danmark og besættelsesmagterne er forpligtet til at betale krigsskadeserstatninger og genopbygningsbidrag til et frit og uafhængigt Afghanistan. De ansvarlige for krigen - indbefattet Fogh-regeringen - skal retsforfølges.

Til Kommunistisk Politik tilføjer hun:

- NATO-krigen i Afghanistan er jo en stedfortræderkrig for USA og skal lette det militære pres på USA. Men det afslører jo også NATO som den imperialistiske angrebsalliance, den er. Derfor må kravet også være: NATO ud af Afghanistan - og Danmark ud af NATO!

Hvad laver Danmark i Afghanistan? Træk tropperne ud NU! Af Stop Terrorkrigen

Antiamerikansk og anti-NATO demonstration i Kabul

Danmark og danske soldater har i seks år deltaget i krigen mod Afghanistan og besættelsen af landet.

De danske besættelsestropper er kampstyrker, der militært skal besejre den afghanske modstandsbevægelse. De er udstyret med overlegen teknologi og kraftig flystøtte og skal nu også køre rundt i kampvogne, et af de synligste tegn på en besættelsesmagt. Det betyder også, at danske soldater bliver dræbt og sårede i kamphandlinger i Afghanistan.

Det afghanske folk har århundredgamle traditioner for at rejse sig mod besættelse og kolonimagter, og modstanden mod den nye besættelse, som indledtes af USA mod dets tidligere Taleban-allierede efter 11. september 2001, bliver stadig kraftigere.

Den danske regering med krigsforbryderne Anders Fogh Rasmussen og Per Stig Møller i spidsen har intet lært af det militære nederlag i Irak. De fleste danske tropper er trukket ud, men kun for at forøge styrkerne i den lige så ulovlige og brutale krig og besættelse i Afghanistan.

Et stort folketingsflertal støtter besættelsen af Afghanistan, indbefattet den socialdemokratiske 'opposition'. De påstår alle, at de danske soldater er i Afghanistan for 'at hjælpe' det afghanske folk. De er imidlertid lige så lidt velkomne, som de er i Irak, og besættelsesmagterne bliver stadig mere forhadte af det store flertal af afghanerne, der støtter modstanden.

Seks års krig og besættelse har bragt endnu større ødelæggelse af det i forvejen smadrede land. Titusinder af afghanere er blevet dræbt af de udenlandske tropper. Der er tusinder af civile ofre for

luftbombardementer, der altid betegnes som angreb på 'terrorister'. Økonomi og infrastruktur er i ruiner, og lokale krigsherrer allierede med besættelsesmagten profiterer på den opiumproduktion, der er blevet stadig større under besættelsen. Det er en krigspropaganda-myte, at der er sket social fremgang, ligesom det er en myte, at kvindernes stilling er blevet bedre.

Officielt er krigen i Afghanistan ikke en amerikansk krig, men en 'NATO-operation'. Selvfølgelig er det stadig Bush-regeringens krig og besættelse, og NATO-soldaterne bruges til aflastning af de amerikanske styrker, der er hårdt trængt i Irak. FN's sikkerhedsråd har officielt givet krigen og besættelsen sit blå stempel, ligesom det skete i Irak efter den ulovlige invasion. Dette afspejler USA's afgørende indflydelse både i NATO og FN's sikkerhedsråd, som bruges som redskaber for den amerikanske politik for verdensherredømme.

Danmark har ingen ret, hverken moralsk eller i forhold til international lov, til at føre krig mod og i Afghanistan eller til at besætte landet. Det afghanske folk har som ethvert andet ret og pligt til at gå til modstand og bekæmpe alle besættelsesmagter.

Ansvar for de danske soldaters død ligger ikke hos 'terrorister', 'oprørere', 'talebaner' eller hvordan de afghanske eller irakiske modstandsfolk betegnes af besættelsesmagterne. Det ligger hos Fogh-regeringen og den socialdemokratiske opposition, der har sendt dem dertil.

**Alle danske tropper ud af
Afghanistan og Irak!
Stop krigen og besættelserne!**

Den irakiske modstand danner overkommando for jihad og befrielse

KOMMUNIKÉ

Den patriotiske irakiske hjemmeside albashrah.net annoncerede tirsdag den 2. oktober 2007, at 22 irakiske modstandskampgrupper har afholdt en enhedskongres i et befriet område i Bagdad.

Kongressen besluttede at forene alle de modstandsgrupper, som deltog i mødet, og som var enige i, at modstandens mål var den fuldstændige befrielse af alle dele af Irak, uanset hvor længe det måtte tage. Kongressen besluttede også, at medlemskab af den forenede modstandsfront vil være åben for andre væbnede grupper eller kæmpere, som ønsker at deltage.

Endvidere besluttede kongressen at danne en overkommando for jihad og befrielseskamp og valgte den irakiske præsident Izzat Ibrahim al-Duri som øverstbefalende. På mødet valgtes også dens næstkommanderende og en overordnet for militære anliggender.

Efterfølgende afholdt jihad'ens overkommando et møde, hvor der dannedes

Izzat Ibrahim al-Duri var nummer to under Saddam Hussein og er amerikanernes 'most wanted' i Irak i dag. Efter skueprocessen mod Saddam efterfulgte al-Duri ham som leder af Baath-partiet og som præsident for den legitime irakiske stat.

Nu er han valgt som modstandskampens øverstbefalende.

en generalstab under ledelse af den øverstbefalende. Generalløjtnant Amir Muhammad Amin blev udnævnt som næstkommanderende for militære anliggender. På mødet skabtes også en rådgivende religionskomité under ledelse af sheik Ali Abdallah al-Ubaydi. Der valgtes også et nationalt sikkerhedsråd, som skal ledes af general Khalid Sulayman Khalaf. Under ledelse af generalløjtnant Muhammad Salig Alwan dannedes en komité for administrative og økonomiske anliggender, og en informations- og mobiliseringskomité blev nedsat under ledelse af general Salah ad-Din Ahmad. Dr. Kan'an Amin blev udnævnt til offi-

cial talsmand for Kommandoen for Jihad og Befrielse

Overkommandoen erklærede, at den fulgte 'hellige principper', som ikke kan krænkes, og erklærede, at ingen part havde bemyndigelse til at indgå i forhandlinger med den amerikanske fjende, undtagen på basis af disse principper. Kommandoen fastslog, at jihad'en vil fortsætte og udvides, indtil den amerikanske fjende anerkender den og flygter fra Irak.

Kommandoen erklærede, at for at der kan gennemføres forhandlinger af nogen slags, må amerikanerne:

- Officielt anerkende den patriotiske modstand og alle de patriotiske, arabisk-nationalistiske og islamiske modstandsorganisationer og alle deres væbnede og civile organismer som den eneste legitime repræsentant for Irak og dets store folk.

- Officielt annoncere en betingelsesløs tilbagetrækning fra Irak – øjeblikkelig eller med korte intervaller.

- Indstille razziaer, forfølgelser, drab, ødelæggelse, sabotage, fordrivelser og udsmidninger og trække besættelsestropperne tilbage fra alle beboelsescentre.

- Befri alle fanger og tilbageholdte uden undtagelse og kompensere deres tab.

- Genindsætte den irakiske hær og de nationale sikkerhedsstyrker i deres funktioner, som blev erklæret opløste af amerikanerne under invasionen i 2003. De skal genetableres i overensstemmelse med de regler og traditioner, som var gældende før den amerikanske

invasion, og også de må have erstatning for deres tab.

- Love at yde kompensation til Irak for alle materielle og moralske tab og skader på landet som følge af besættelsen.

- Annullere alle love, dekretter, og andre lovgivningsakter foretaget efter besættelsen.

Såfremt amerikanerne ønsker at redde ansigt, kan de afholde direkte samtaler med Modstanden om gennemførelsen af et program for at gennemføre de principper, som Overkommandoen følger. Ellers må amerikanerne simpelthen forlade landet slagne.

Kommandoen erklærede, at der må afholdes møder om genskabelsen af en regering, og tilføjede, at en-mands-styret ville blive afskaffet og afløst af et system baseret på islamiske demokratiske principper til forskel fra det imperialistiske demokrati, som er berøgt for sin anvendelse af dobbeltstandarder i egen interesse.

Modstandsorganisationerne, som deltog i den stiftende kongres for jihad og befrielse, er (på engelsk):

The Army of the Men of the Naqshbandiyah Order.

The Army of the Prophet's Companions.

The Army of the Murabiteen.

The Army of al-Hamzah.

The Army of the Message.

The Army of Ibn al-Walid.

The United Command of the Mujahideen (Iraq).

The Liberation Brigades.

The Army of al-Mustafa.

The Army of the Liberation of Iraq.

Squadrons of the Martyrs.

The Army of the Sabireen.

The Brigades of the Jihad in the Land of the Two Rivers.

The army of the Knight for the Liberation of the Kurdish Self-Rule Area.

Squadrons of the Jihad in al-Basrah.

Jihadist Squadrons of al-Fallujah.

The Patriotic Popular Front for the Liberation of Iraq.

The Squatrons of the Husayni Revolution of at-Taff.

Squadrons of the Liberation of the South.

Army of Haneen

Squadrons of Diyala for Jihad and Liberation.

The Squadrons of Glory for the Liberation of Iraq.

*Oversat af Komiteen for et Frit Irak
www.fritirak.dk*

Med den patriotiske front vil Irak blive befriet og et patriotisk flerpartistyre oprettet

Udtalelse fra Iraks Baath-parti 14. august 2007

DOKUMENTATION

Som forventet, forklaret og erklæret af Baath-partiet i alle dets analyser går besættelsesmagten mod intet andet end et dundrende og ydmygende nederlag. Vi har konstateret siden dag ét, da vort parti startede den væbnede modstandskamp fra Um Qasr og fortsatte den efter besættelsen af Bagdad, at den moderne tids moguler vil begå selvmord ved portene til Bagdad. Dette udtryktes ærligt af martyrlederen Saddam Hussein, planlæggeren af den væbnede modstandskamp. I dag ser vi de amerikanske aggressors selvmord ved Bagdads porte og overalt i det kæmpende Irak.

Der er massevis af tegn på USA's nederlag og sammenbrud, men anmodningen fra den amerikanske kongres om planer for tilbagetrækning fra Irak er i sig selv en anerkendelse af, at den officielle erklæring om nederlaget blot er et spørgsmål om tid! Med de accelererende begivenheder, der er ude af kontrol, bliver det hver dag klarere, at USA forsøger at tørre sin fiasko af på marionetregeringen i Bagdad, imens Bush fortsætter med at true Al-Maliki (Nouri Al-Maliki, Iraks marionetpremierminister, o.a.) med, at USA's tålmodighed har grænser. Ydermere: Besættterne er

blevet tvunget til at indrømme, at Irak er tabt, og at den væbnede patriotiske modstandsbevægelses angreb er øget fra 150 til over 177 om dagen. Dette er USA's tal! Vi opfinder dem ikke!

For at forstå, hvorfor den amerikanske regering er blevet tvunget til at indrømme sådanne tal, må vi huske på, at der i og uden for USA foregår en enorm manipulation af offentligheden for at forberede den offentlige opinion på at acceptere tilbagetrækningen som den mindst skadelige løsning for USA på grund af følgende:

1. USA's militær har erkendt, at det er umuligt at besejre den irakiske modstandsbevægelse, og derfor er USA's igangværende militære operationer udelukkende defensive operationer, der sigter på overlevelse. Deres objektive formål er at vinde tid inden tilbagetrækningen.

2. Invasionen og de fortsatte krigskostenninger er kommet ud af kontrol på en måde, som den amerikanske regering og kongres ikke længere kan støtte, efter at Joseph Stiglitz, nobelprisvinder i økonomi fra Columbia University, har advaret om, at krigens fortsættelse vil koste USA to milliarder dollars, hvilket er et katastrofalt stort beløb, en omkostning, som USA aldrig har pådraget sig i

Undersøgelse: 1,2 mio. irakere dræbt

1,2 millioner er dræbt i Irak siden marts 2003 som følge af den amerikansk ledede og FN-stridige aggression mod Irak. Det viser en undersøgelse, som er gennemført af det britiske Opinion Research Business (ORB), ifølge TV2 Nyhederne den 27. september.

Undersøgelsen kommer knap et år efter, at tidsskriftet The Lancet sidste år opgjorde tallet til cirka 655.000.

ORB har spurgt 1.499 husstande i Irak, hvor mange medlemmer af husstanden der er omkommet siden 2003

som direkte følge af vold. Svarene er derefter ganget op i forhold til landets samlede antal husstande.

Resultatet giver et samlet dødstal på 1.220.580. ORB opererer med en usikkerhedsmargin, der gør, at tallet kan ligge mellem 733.158 og 1.446.063 dræbte irakere.

Det er uhyrlige forbrydelser, som Bush, Blair, Fogh og de andre krigsforbrydere har begået og stadig begår. Masse mordere, kyniske masse mordere er, hvad disse afskyelige væsener er.

nogle af sine regionale eller internationale krige.

3. De menneskelige omkostninger har næsten nået 30.000 dræbte amerikanere ifølge uofficielle amerikanske kilder, mens de fysisk og psykisk lemlæstede, med sår eller handicap, overstiger 50.000. Disse tal er i sig selv et mareridt for ethvert medlem af den amerikanske kongres og enhver amerikansk regering.

4. De fleste af verdens regeringer har tidligere, skræmt fra vid og sans, skrabet og bukket for USA. Dette har været det vigtigste mål for USA's magtpolitik. Den irakiske modstand har smadret denne psykologiske barriere og vist, hvad USA er: en papirtiger, som kan besejres på trods af sin militære, teknologiske og økonomiske overlegenhed, hvis den står over for et folk, der er fast besluttet på at gøre væbnet modstand.

Disse realiteter har tvunget den amerikanske kongres og det meste af den offentlige opinion i USA til at presse på for tilbagetrækning fra Irak, hvilket ikke efterlader den amerikanske regering med anden udvej end at lave planer for tilbagetrækning hurtigst muligt.

På trods af ovenstående betyder besættelsesmagts og dens marionetters nederlag ikke, at sejren kommer automatisk. Amerikanerne vil nemlig fort-

sætte med at forsøge at finde en sprække, som de kan udnytte til at blive i Irak. Derfor er det nødvendigt med en helt igennem opmærksom, klog og gennemtænkt holdning hos alle modstandsbevægelsens grupper og kæmpende patriotiske bevægelser, der modsætter sig besættelsen. De mest påkrævede patriotiske positioner er følgende:

1. Seriøst arbejde for at styrke Iraks Patriotiske Islamiske Front.

2. Fronten må kompromisløst forsvare det patriotiske irakiske projekt som det eneste, der kan redde det arabiske hjemland ud af dets krise.

3. Foreningen af alle modstandsgrupper, fordi det er nødvendigt at forene rækkerne politisk og militært under mottoet om at øge den væbnede modstand, fordi det er hovedredskabet til at bringe de kæmpende tættere på hinanden og etablere en base af stålfast enhed.

Vort parti bekræfter sin beslutsomhed til at arbejde for frontens succes, udvide dens rækker til at omfatte alle patrioter og fjerne alle vanskeligheder, som kan hæmme dens handling, for det er den eneste vej til at befri Irak og oprette et patriotisk, demokratisk flerpartistyre.

Oversat af Carsten Kofoed
for Frit Irak Blog
fritirak.blogspot.com

Regeringen har startet et nyt folketingsår med at lancere en plan med 26 nye initiativer, der skal lokke veluddannet arbejdskraft til landet. Ingen steder fremgik, hvordan dette harmonerer med at hjælpe de fattige lande.

Regeringen ønsker at øge antallet af veluddannede immigranter. Men argumentationen om den manglende arbejdskraft står i skærende kontrast til, at flygtninge og asylansøgere og deres børn stadig i stort tal er tidsubegrænset indespærret i asyллеjre under forhold, der er dokumenteret som invaliderende.

Den nye imødekommenhed over for andre folkeslag har altså sine grænser, som Peter Skaarup (DF) venligt og imødekomende uddyber til ugebladet A4:

- Vi vil kun have folk hertil, som kan bidrage til samfundet nu og på lang sigt.

Import af arbejdskraft er nødvendig for den danske industri og det danske samfund, siger regeringen. Derfor skal de fattige landes højtuddannede mennesker lokkes til de imperialistiske landes mælk og honning.

Imperialisme betyder menneskehandel. Om det er *trafficking* af purunge kvinder til et liv som prostituerede og sexslaver, unge arbejdere til plantagerne eller *brain drain* af læger og ingeniører til pille- og plastikdippedut-forbrugsvarerindustrien: Forbrydelsen er ens.

Forsvundne chauffører og byggeboom

Hovedargumentationen er de tre nøglepåstande om manglende arbejdskraft, flaskehalse på arbejdsmarkedet samt 'ældrebomben'. Altså selvforskyldte problemstillinger.

Som eksempel kan tages spørgsmålet om mangel på buschauffører: Over en årrække har kommunerne – foranlediget af EU-direktiver og et ønske om at spare penge – udliciteret busselskaber til private. De opnåede besparelser kommer fra en række kilder såsom dårligere aflønning og forhold for de ansatte, nedsættelse af antallet af busafgange, misligholdelse af materiale, ringere ren-

OKTOBERREVOLUTIONEN 90 ÅR

Stor fødselsdagsfest lørdag d. 10. november

Start kl. 14:

* Revolutionens problemer
i Danmark

* Den internationale
kommunistiske bevægelse i dag
Oplæg/debat

17: Spisning
efterfulgt hele aftenen af FEST
Bands - kultur

TiB, Valby
Mølle Allé 26 2500 Valby
Arr. APK og DKU

Onsdag den 7. november
Kl. 19

Oktoberrevolutionsmøde Odense
Afholdes i Mimetatrets lokaler
tæt ved Brandts Klædefabrik
- Indgang fra Vestergade 95

Oktoberrevolutionsmøde Århus
Oktober Bogbutik
Ny Munkegade 88 kld.

Nyt regeringsinitiativ: Officiel menneskehandel

gøring, private virksomheders mulighed for skattetænkning m.v.

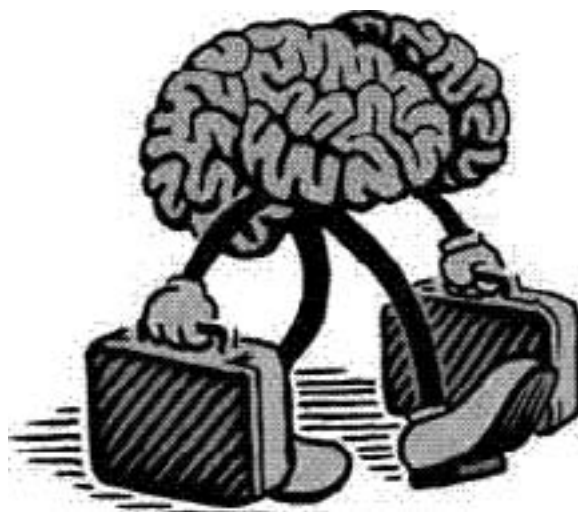
Her skal vi kun opholde os ved en belysning af det punkt, der vedrører den pludseligt opståede mangel på arbejdskraft. Mange steder er man gået fra en funktionæroverenskomst hos FOA til en almindelig timelønnet ansættelsesform hos SiD, nu en del af 3F. Denne overgang er flere steder sket ved, at man smider funktionærerne ud med en dyr aftrædelsesordning. Andre steder som i Århus har man skabt umulige arbejdsforhold og presset funktionærer til at sige op. Århus Sporveje står nu over for en udlicitering, og der er ansat et antal tyske chauffører for at udfylde hullerne.

Den manglende arbejdskraft i bybusstrafikken handler altså om, at politikere bevidst og med et vist held systematisk har forsøgt at slippe af med de tidligere ansatte.

Et andet eksempel er byggeopsvinget, der nu kører i sin sidste fase. Boomet har betydet, at der bliver spekuleret i ekstraintægter. Derfor har branchen været glad for de relativt billigere håndværkere fra udlandet, der kan spises af med fagenes mindsteløn, og til gengæld giver skattevæsenet et stort fradrag for kost og logi. Tidligere byggeboom har været en dyr lærestreg for det almindelige samfund med dårlig kvalitet og en kæmperegning til eftertiden. Også denne gang ser det ud til, at spekulation er tæt forbundet med egentlig svindel. Masser af det nye byggeri er kontorkomplekser og luksuslejligheder, der står tomme.

Flaskehalse: Den forsømte uddannelse

For de lange videregående uddannelser gik det allerede skævt under den borgerlige regering i 1980'erne, dengang undervisningsministeren såmænd hed Bertel Haarder. Han nøjedes ikke med nedskæringer på folkeskoler, gymnasier og tekniske skoler. Han undlod ikke kun at sørge for praktikpladser til lærlinge. Nej, han var en aktiv kraft i at holde SU'en nede på så lavt et niveau, at fattige på trods af massearbejdsløshed ikke var i stand til at se

sig igennem en lang uddannelse, mens de var i gang med at stifte familie.

Mange studerende fra 70'erne og 80'erne døjer med deres studiegæld endnu!

Kapitalismens anarki og depressionsperioder betyder samtidig, at en lang uddannelse ikke nødvendigvis er lig med arbejde. Reelt er det stort set umuligt for beslutningstagere at gætte sig til, hvilken arbejdskraft kapitalen efterspørger hvornår. Det er nogenlunde lige så svært som at forudsige opture og nedture i den økonomiske cyklus, som borgerlige økonomer ikke anerkender.

Modsat al logik har massearbejdsløsheden siden 80'erne betydet, at lange uddannelser er nedprioriteret til fordel for hurtige og korte forløb. Det reelle indhold af "livslang læring" er for korte og for dårlige uddannelser. De mere specialiserede uddannelsesforløb er stort set visnet hen, uden at de er erstattet med mere tidssvarende af slagsen.

Det gælder f.eks. speciallægeuddannelsen, hvor der nu er et efterslæb på omkring tusind ledige stillinger. Lægestanden har ikke selv presset på for at løfte flere igennem, fordi de mange strukturændringer inden for sundhedsvæsenet har betydet stor usikkerhed om, hvilke specialer der vil blive brug for hvorhenne i landet, og bekymringen om arbejdsløshed har virket som en bremse:

- I dag går der 13-14 år, fra folk har afsluttet medicinstudiet, til de er færdiguddannede som speciallæger. Det går simpelthen ikke. Derfor må der ske noget drastisk med uddannelsen. Ellers kommer vi til at se ventetider, som siger spar to til alt, hvad vi kender i dag, siger

formanden for Danske Regioner, Bent Hansen (S) (TV2 4. april 2007).

Kortsigtede politiske vinde har flere gange fjernet hele forskningsområder eller har prioriteret central grundforskning ned, med det resultat at forskere og ingeniører kan vente i årevis på at finde et job.

Inden for kulturlivet er det samme historie. De nedskæringer, der er sket i årevis, vil om en periode komme som en boomerang af manglende undervisere og udøvende kunstnere.

Kortsigtet profitlogik

Det er ikke ukendt, at tiden skrider fremad år for år. Det betyder, at mennesker, bygninger, infrastruktur og meget andet, der udgør en vigtig kapital, efterhånden vil gå til, hvis det ikke vedligeholdes. Dette forhold er uden for kapitalismens kortsigtede profitlogik, der kun handler om her og nu.

Udplyndringen af de fattige landes menneskelige ressourcer er rendyrket imperialistisk røveri. Fogh-regeringen og dens racistiske støtteparti tænker her i det 21. århundrede på samme måde som slavehandlere i gamle dage.

Fra borgerlige kredse lyder der ingen moralsk fordømmelse. De sætter alle kapitalens akutte behov forrest.

En ganske spag protest er kommet frem gennem Kristeligt Dagblad: Danmark bør ikke håndplukke læger fra Indien, Polen og andre fattigere lande uden at kompensere landene for den arbejdskraft, som ender med at komme danske patienter til gode. Det mener både Det Ethiske Råd og World Federation for Medical Education (WFME), en verdensomspændende organisation, der har fokus på lægers uddannelse og de etiske aspekter heraf – og som ingen lytter til.

Den borgerlige regering forsøger at sælge sine nye lappeløsninger som flink midterpolitik, selvom ingen af dens forslag handler om at betale kompensation.

Verdens mange milliarder fattige er endnu engang udset til at betale for de imperialistiske landes behov. Og specifikt de danske. *fsk*

Politiet angriber ikke-voldelig demonstration

Vi var ca. 25 medlemmer fra foreningen Forældre Mod Politibrutalitet til stede ved demonstrationen hele dagen i går. Vi var spredt over det meste af den omfangsrige demonstration. Vi så ingen optræk til vold og hærværk, og unge som gamle fulgte ikkevolds-opfordringen.

Flemming Steen Munch udtaler, at "aktivisterne var aldeles aggressive". Vi så en disciplineret demonstration, der de steder, hvor ikkevolds-princippet blev brudt, straks greb ind og fik stoppet uhensigtsmæssig adfærd. Politiet derimod angreb demonstrationen med tåregas, knipler og hunde.

Tåregasgranater blev affyret direkte ind i mængden. To personer er blevet slået bevidstløse af politiets granater, oplyser en samarit, der også melder om skader efter hundebid og knippelslag. Andre har fået brandskader. Enkelte måtte køres bort i ambulance. En ung pige fik en granat direkte i ansigtet, og en ung mand fik en granat i nakken.

Polititalsmand Flemming Steen Munch afviser, at demonstrationen var fredelig. At han på denne måde omgår sandheden så lemfældigt, er stærkt betænkeligt. Vi ser det som det rene spin.

- Lørdag den 6. oktober er en sort

dag for demokratiet, hvis presse, politikere og offentlighed falder for politiets version af historien, udtaler Ole Egelund, formand for Forældre Mod Politibrutalitet.

Politiets talsmand Flemming Steen Munch vil ikke afvise, at nogle aktivister kan være kommet til skade:

- Mig bekendt har vi ikke brugt hundene, men hvis demonstranterne er kommet i nærheden af dem, så kan jeg ikke udelukke det. Jeg kan ikke udelukke, at vi har ramt demonstranterne med tåregasgranaterne. Det er selvfølgelig beklageligt, men det er selvforskyldt, siger han.

Endnu en gang befinder Flemming Steen Munch sig langt fra sandheden.

Politiet brugte hundene ganske aktivt, hvilket en fotograf fra Jyllandsposten blandt mange andre kan bevidne. Det er ikke selvforskyldt, at aktivisterne kom til skade. At skyde tåregasgranater direkte ind i en menneskemængde er ganske enkelt ikke lovligt.

Vi har set at aktivisterne rent faktisk lykkedes med deres ikkevolds-strategi. Det kan derfor undre os, at politiet farer så brutalt frem, især når de tidligere på ugen har udtalt, at de ikke vil gribe ind over for fredelige demonstranter.

Da det næppe er den sidste demonstration, vi har set, vil vi på det kraftigste opfordre politiet til besindelse fremover.

Flemming Steen Munch udtaler, at "en hurtig indgriben fra hans side sikrede, at anholdte pressefolk igen kan passe deres arbejde i Grøndalskvarteret". Endnu engang en omgåelse af sandheden. Som ved mange andre situationer det sidste halve år så vi igen pressefolk blive nægtet adgang bag politiets rækker.

Vi har før fra Forældre Mod Politibrutalitet påpeget det uheldige i, at pressen nægtes adgang, og at det siden i pressens dækning af det passerede ofte udelukkende er politiets version, der kommer frem.

Med venlig hilsen
Forældre Mod Politibrutalitet

G13: Succesfuld aktion, men politiet fortjener ingen ros

Torsdag modtog G13 en henvendelse fra overborgmester Ritt Bjerregård, hvor hun inviterede til møde på Rådhuset med hende i den kommende uge. Emil fra G13 har følgende kommentarer:

- Det møde har vores bevægelse bedt om i mere end et halvt år, og vi kan derfor ikke forestille os andet, end at Mandagsmødet i morgen vil bede forhandlingsgruppen tage imod invitationen.

- Vi er rigtigt glade for lørdagens aktion. De over ti tusind mennesker, der var på gaden, har vist, at vi står stærkere end længe i kampen for et nyt ungdomshus. Vi stopper ikke, før politikerne tager ansvar og løser det problem, de

selv har skabt med rydningen af Jagtvej 69.

- Vi har fået ros af politiet, men vi ser ingen grund til at sende ros den anden vej. De har håndteret det her elendigt. Slået os i hovedet med knipler, gasset os i stort omfang og bidt os med hunde. Vi opfordrer alle, der er blevet mødt med vold, til at klage over politiet.

- De næste par dage kommer til at gå med at få set hinanden i øjnene, evalueret og snakket om fremtiden.

Vi er rigtigt trætte og mærkede efter tåregas, tæv og masseanholdelser, så aktivisterne fra G13 slukker telefonen og holder fri resten af aftenen og dagen i morgen.

Aktion G13

Kampagnetilbud til nye læsere **Modgift mod de borgerlige medier**

**Få de næste 8 numre af Kommunistisk Politik
tilsendt med posten for kun 100,- kr.**

Indbetal pengene når du modtager det første nummer med vedlagt girokort

Bestil hos
Forlaget Oktober, Egilsgade 24, kld., 2300 København S
Ring 51 78 09 06
eller mail: kompol@apk2000.dk

Jomfru Ane Band trækker fulde huse

Jomfru Ane Band

I år fylder Jomfru Ane Teatret 40 år. I den anledning er Jomfru Ane Band genopstået.

Søndag den 7. oktober havde KafCaféen i København premiere på SØNDAGSTEATRET med en forrygende, udsolgt forestilling.

Unge og gamle i en skøn blanding valgte at bruge denne solfyldte søndags-eftermiddag i trængslen omkring de små caféborde for at høre et af 70'ernes danske politiske rock-bands. Tvillingerne Sanne og Rebecca Brüel synger og spiller, sprudlende af liv og energi akkompagneret af Ulla Tvede på trommer og ledsaget af Claus Flygares kommentarer til de tekster, han skrev de fleste af dengang. Tilsammen en cocktail, der får salen til at syde af begejstring.

Teksterne blev skrevet i slutningen af 70'erne og først i 80'erne, i en periode hvor teatret tvunget af omstændighederne blev turné-teater. Med så stor succes at det til sidst gik i orden med et fast teater i Aalborg.

Hvad der manglede af aktuelle kommentarer, rådede Claus Flygare bod på. Irak-krigen, regeringen, Socialdemokratiet og G13 fik alle et velvalgt ord med på vejen.

Men det meste blev sagt i sangene: USA har ikke mindre "blod på sit flag". Kapitalen i krise skal stadig "tjen' på krig og ballade". "Propagandamaskinen kværner og trænger sig ind overalt".

Kampen for "Byggeren" fortsættes i

kampen for fristeder.

Frygten for atomkrig og atomkraft er mere aktuel end nogensinde. Skønt Danmark ikke fik atomkraft, så er vi med i EU, hvor atomkraft i høj grad er på dagsordenen, og Danmark deltager aktivt i udviklingen og brugen af nye atomvåben.

Den stumme lakaj

*De få som kører løbet
har fået en ny idé
nu ska' vi atter lokkes
bare vent og se
Vi ska' ha' atomkraft
de si'r det er så godt
indtil hele lortet
brænder ned til skrot*

Ref.:

*De kommer med store stinkende maskiner
og fede pengegrise der griner
det er det Danmark der er til dig
så længe du bli'r ved at være
- Den stumme lakaj*

*Du ska' være glad
og holde pænt din kæft
selvom prisen du betaler
er du dør af kræft
De asfalterer markerne
og fælder alle skovene
og hvis det er forbudt
så ændrer de på lovene*

Ref.

*Det' vores land de voldta'r
det' os de gør fortræd
indtil vi går imod dem*

*og alle hjælpes ad
for når en pengegris er ene
græder han i den stille nat
for han har onde drømme
om David der dræbte Goliath*

Ref.:

*Så skælver grisene for de er bange
de har magten men vi er de mange
så laver vi et Danmark der er for os
vi har fundet os i for meget
- Nu ska' vi slås*

Næste program i Søndagsteatret foregår søndag den 28. oktober og har emnet 11. september på programmet. Billetter kan fås endnu.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Man til fre 16 – 19

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Come back til Gadens parlament

Da de revisionistiske pseudokapitalistiske lande i Østeuropa og Sovjet efter 30-35 års degenerationsproces brød sammen – officielt kaldet for 'murens fald' – erklærede magthaverne, at det var kommunismens endeligt. De benyttede samme lejlighed til at sende arbejderklassens kampmetoder på museum: Demonstrationer, strejker og fysiske blokader med meget mere var angiveligt udlevede størrelser, der i værste fald kun ville tjene til formålet at indføre de rædselsregimer, hvorfra man viste uhyggelige billeder fra børneinstitutioner og anstalter for psykisk syge. Billeder om vestens hjemløse, mishandlede, fornærede og ydmygede mennesker udstødt af systemet, krigsofre blev og bliver ikke udbasuneret af magthaverne – forstås.

Tilbage på nethinden stod mejsllet: Kommunisme, socialisme og kampmetoderne har spillet fallit! Få år inden – 1985 – havde netop arbejderklassen lagt borgerskabets produktionsapparat dødt i tre uger. Hundredtusinder gik på gaden og krævede 35 timers arbejdsuge nedsat fra 40 timer.

Udgangen blev 37 timer! Samme år forsvarede BZ-bevægelsen med tusinder af unge sympatisører en ejendom i Ryesgade. I forsvarskampen blev et større kvarter blokeret, og politiet holdt på afstand gennem flere uger.

Magthaverne var i forskellig grad destabiliseret i disse situationer.

De greb *murens fald* med kyshånd og lagde aktionsformerne for had.

Med undtagelse af Ribus-konfliktens militante og omfattende bredde i midten af 90'erne tog det omkring ti år at få slikket sårene ovenpå *murens fald* og magthavernes syge propaganda.

Den konsekvente fredsbevægelse formåede i 2003 at udløse hundredtusinders vrede og harme landet over i protest mod krigen i Afghanistan. Siden er det gået slag i slag med et foreløbigt klimaks i den

Situationen er moden til, at fagbevægelsens kampvillige og bevidste kræfter træder i karakter!

Vi skal ikke vente på de offentliges OK-forhandlinger til foråret.

Faglig kommentar

foregående uge: Mere end hundredtusind i protest mod Foghs neoliberale politik, op mod titusind – primært unge – i kamp for et ungdomshus i en fredelig, konfrontativ ved brug af civil ulydighed aktion; – bevidste om muligheden af ppolitiets fascistoide metoder.

Fagbevægelsens selvbestaltede ledere står i bedste fald i et tomrum. For få år siden erklærede de – på linie med magthaverne – at demonstrationernes æra var en saga blot. Den 2. oktober var de arrangører i forsøg på at omklamre utilfredsheden og lede den i reformistisk retning, hvilket langt fra blev en ubetinget succes. Ikke desto mindre er forbundslederne blevet omvendt.

Demonstrationernes er pludselig – tvunget af virkeligheden – anvendelige igen. Fagtoppens organ *Ugebrevet A4* har foretaget en undersøgelse, der bekræfter dette:

"59 procent af danskerne erklærer sig helt eller delvist enig i, at demonstrationer er en effektiv og fornuftig måde at få sat fokus på aktuelle problemer eller sager. Det viser en ny meningsmåling, som Analyse Danmark har foretaget for Ugebrevet A4 umiddelbart efter Folketingets åbning, og de omfattende velfærdsdemonstrationer der rullede over hele landet. Accepten af demonstrationer som aktionsform viser sig også ved, at der er

et flertal på 56 procent, der svarer, at de generelt har sympati for personer, der vælger at give udtryk for deres holdninger ved at demonstrere."

Undersøgelsen viser, at det kun er 16 procent, der mener, at det er "gammeldags" at demonstrere.

Det er vanskeligt at komme uden om at markeringerne giver resultater:

- SOSU'erne vandt ikke bare enorm bred sympati, men rykkede også ved det politiske billede, idet flere partier flokkedes om gyldne løfter, da de i forsommeren strejkede og demonstrerede i ugevis. Flere kommuner måtte bide i græsset og imødekomme store dele af deres krav. SOSU'erne har stadig resultaterne på landsplan og en overenskomst til gode.
- Københavns forældre og institutionsansatte formåede at tilbagevise lang størsteparten af kommunens budgetangreb på daginstitutionsektoren – ved brug af strejker, aktioner og demonstrationer.
- Demonstrationernes markering af "Velfærd til alle" har åbnet en motorvej for videre kamp, og vanskeliggjort Fogh's reaktionære *Kvalitetsreform*, finansloven og hans bestræbelser på tiltrædelse af EU's nye traktat uden en folkeafstemning.
- Aktion G13 skabte en solid og meget bred sympati i lørdags; mens politiets vold og Ritt's arrogance blev stillet til skue!

Situationen er moden til, at fagbevægelsens kampvillige og bevidste kræfter træder i karakter! Foreningen og udløsningen af arbejderklassens kampberedthed er et must. Vi behøver ikke at vente på de offentliges overenskomstfornyelse til foråret; men skal det være, må kampen mellem de offentlige og private knyttes sammen, så styrken bliver maksimal.